

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

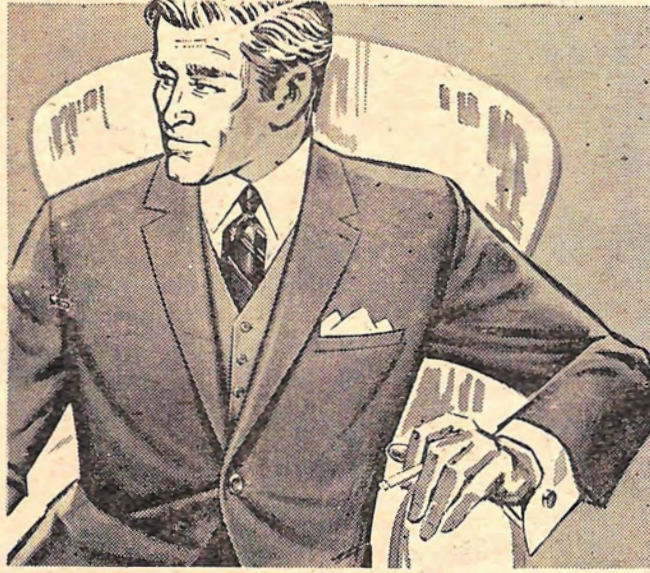
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkadın

FÂSİT DAİRE!

herkes Mohair giyemez!

**Çünkü çok miktarda imal edilen
bir kumaş cinsi değildir...**

Mohair işlenmesi zor, itina isteyen bir elyafır. Yeryüzünde, ancak titiz fabrikaların başarı kazanabileceği bir kumaş cinsidir.

Memleketimizde Altınyıldız, mohair mevzuunda ihracat yapabilen tek firmadır. Bugün Altınyıldız Fabrikalarında dokunan ve üzerinde "Turkish" kelimesi yazan mohair kumaşlar, Avrupa'dan Birleşik Amerika'ya kadar çeşitli ülkelere satılmaktadır.

İhraç edilenlerle aynı kalitede olan ve kenarlarında "Altınyıldız Superfine Turkish Kid Mohair" yazılı kumaşlardan bir miktar piyasaya dağıtılmıştır.

Giyime meraklı olan beylere saygı ile duyurulur.

Altınyıldız

Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 21 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 14 Mayıs 1969

Çıkarıcı, mürteci'den korkunçtur!

ÇIKARCI'YA menfaatperest denirdi eskiden... Çıkarıcı kovalayan kişi, menfaatin peşinde koşan adam demektir çıkarıcı.. her soy ahlâk kaygısını bir yana iteleyip banknotun yeşiline tapanlar, bizim memlekette eksik değildir. Üç Allahu vardır böylelerinin:

— Para, para, para!..

Para olsun da, nasıl olursa olsun.. para gelsin de nasıl gelirse gelsin.. Çıkarıcı için dünyadaki mânevî değerlerin hiçbir kıymeti yoktur. Herşey satılabilir; ve her şeyin bir fiyatı vardır; herşey için:

— Kaça? diye sorar çıkarıcı.

Fiyatını bulduğu zaman vatan topraklarını da satar, kendisini de satar.

Karikatürçüler, çıkarıcıyı, silindir şapkalı, fraklı, koca göbekli, kat kat enseli bir politikacı kılığında çizerler. Oysa çıkarıcının kılığı kocaman bir tiyatronun kostüm deposunu dolduracak kadar zengindir. Her mesekte, her mezhepte, her yaşta, her boyda çıkarıcı bulmak mümkündür.

Gerici veya mürteci ise bir başka tiptir. Karikatüristin fırçasında çember sakallı, yeşil takkeli, ayağı takunyalı softa tipine ahlışmışızdır. Ama suç, ne çember

sakaldadır, ne yeşil takkede, ne de zavallı takunyada... Bakarsınız adam tiril tiril frenk gömleği giyip, gıcır gıcır elbise taşır, ama gerici'dir. Gericilik bir kafa işleyişinden doğar. Yirminci Yüzyılda Ortaçağ hayatına özlüm duyan, milleti şariat düzenine sürüklemeye çalışan adamın sıfatıdır mürteci...

Çıkarıcı, kendisini oy sandığında iktidara getirecek her soy anlaşılmaya basar imzasını... Abdestsiz namaz kılıp oruçsuz iftar sofrasına oturarak oy toplamaya çalışmak yobazın ayak tabanını gıcıklayarak seçimleri vurmak, çıkarıcı için olağan bir davranıştır. Yobaz dediğimiz ham ervah kişide hiç olmazsa bir inanç vardır. Yanlış da olsa, doğru da olsa, yobazların bir kısmı inançlıdır. Adam, kafasını Ortaçağ'dan kalma dogma'lara kaptırmış.. Müslümanlığı yanlış yorumlayan gerici takımının telkinlerine kanmış.. cahil olduğu için kör değneğini beller gibi kendisine belletilenleri bellemiş:

— Din elden gidiyor, birleşmeliyiz, cihad bayrağını açmalıyız, asmalıyız, kesmeliyiz.. diye nutuk atanları önder sayıp gözlerini sağa sola kapamış.

Doğru-dürüst bir eğitimden geçmeden softa telkinlerin ağına düşen nice vatandaşımız var böyle...

Biz onları gereğince suçlamak istemiyoruz. Cehalet her şeyi yaptırır insanlara... Kardeşi kardeş düşman eder vatandaşı vatan-daştan soğutur, kutsal Müslümanlığı kin ve intikam duygularının kaynağı zanneden bir sürü safdil bugün Türkiyemizde:

— Cihat isterük.. diye kaynamaktadır.

Ama kabahat onlarda değil, onları kukla oynatır gibi kullanan çıkarıcılardır.

Çünkü çıkarıcı, ne Müslümanlığı inanır, ne de başka bir inanca sahiptir. İnanmadığı halde inanır görünen, safdil vatandaşları kandırıp oylarını çeken, ve irtica canavarına Atatürk Türkiye'sinde yeşil ışık yakan menfaatperest, suçun ağırlığını sırtında taşıyan adamdır.

1969 Türkiye'sinde çıkarıcı sayesinde gelişmektedir irtica... İkinci Dünya Savaşı sonrasında T.C. nüfus kütüğüne kaydolmuş nice çocuğumuz; çıkarıcının mali desteği sayesinde zehirlenmekte, vatandaşlarımıza parmak kadar çocukken yobazlık telkinleri aşılanmaktadır.

Ülkemizde yeni bir kuşak, Cumhuriyet'in temellerine dinamit koyacak zihniyetle yetişmektedir.

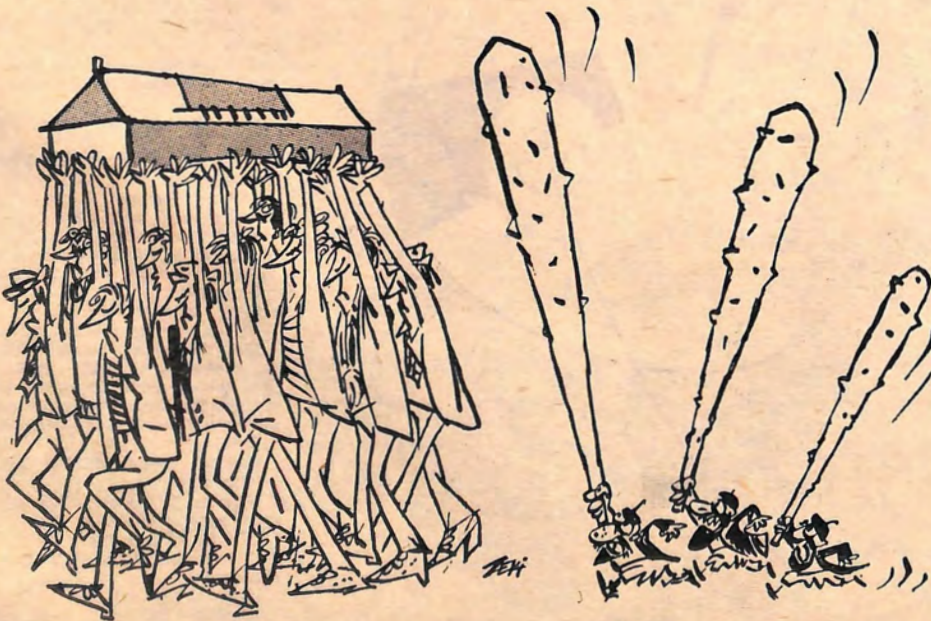
Bir değil, bin değil, onbin değil... Bir ordu yetişiyor böyle...

Türk vatanını düşman çizmesinden kurtarmış yüce ve sevgili Atatürk'e düşman kişi, Müslüman olabilir mi? Müslümanlık usaklık dinimidir ki usaklığa ve ihanete başkaldırmış büyük kurtarıcıyı lânetlesin? Hiçbir gerçek Müslüman Büyük Atatürk'e düşman olamaz. Ancak karanlığın kör kuyusunda yetişmiş olanlar böyle bir gaflete düşmektedirler.

İşte gafletin kuyusunu kazınların adı çıkarıcı'dır. Doymak bilmeyen işkembesini doyurmak için mürtecii parayla besleyen; yobazın ayak tabanını gıcıklayarak oy toplamaya çalışanlar, mürteciden daha korkunç yaratıklardır.

Gerçek Cumhuriyet düşmanı, gerçek Atatürk düşmanı bunlardır. Mürteci bu bakımdan çıkarıcının yanında amatör bir çirak kadar ehliyetiz sayılır.

AKBABA

İmran Öktem'in cenazesi saldırıya uğradı. — Gazeteler —

Akbaba

Gelecek hafta

İLÂVELİ 24 SAYFA

*

Akbaba, bu fevkalâde ilâveli sayıda, size biribirinden güzel hikâyeler, fıkralar, şiirler, karikatürlerle:

Sayfalar dolusu neşe ve nükte dağıtacaktır!

İLÂVELİ SAYIMIZI
BEKLEYİNİZ

Sağlam bir aday

RIFAT ILGAZ

HERŞEYİ düşündürdüm de, eski yapıları alıp arsasına yeni apartmanlar oturtan bizim Mühendis Nazmi'nin, milletvekilliğine özeneceğini hiç düşünmedim! Azınlık milletvekili heveslisi olup çıkıvermişti!

Seçim bölgesi olan Zonguldak'a taşınıp dururken:

«Nasıl oldu da, bu sevdaya tutuldun?» diyecek olmuştum, terslemişti beni:

«Halka hizmet etmek sevdaya tutulmak mı demek?» diye ykımıştı kaşlarını, «Kendisine hizmet eden halk bulur çıkarır, baş tacı eder!»

«Yahu, senin baş tacı olmaya hiç ihtiyacın yok! Aksaray'ı, Fındıklı'yı ihya ettin! Her yurttasla bir ev! Kaç kişiyi ev sahibi ettin! Hepsinden bir oy alsan...»

«Bir de Zonguldak'ı, Ereğli'yi, Bartın'ı, Amasra'yı dolaş bakalım, onlar kaçır o veriyor!...»

«İstanbul'dan koy adaylığını, nasıl olur?» diye sormuştum.

«İstanbul büyük yer!» demişti,

«Kim tanır Mühendis Nazmi'yi! Sen git de Zonguldak bölgesinde sor beni!»

Dediği bölge, benim doğma büyüme memleketimdi. Memleketim olmasa bile altında arabası olanın Bartın'ı, Amasra'yı görmemesi büyük bir kayıptı. Fatih Sultan Mehmet, iyi şeyler duymasaydı kalkıp İstanbul'dan Bartın'ı, Amasra'yı zaptetmeye mi giderdi!

Bir Haziran günü Ankara asfaltından sapıp Mengen'den geçtik... Girdik Devrek'ten Zonguldak bölgesine... Bu bölge, Zonguldak bölgesi değil, bizim Mühendis Nazmi'nin bölgesiydi. Daha yol kırsındaki kahvede çayımızın kaşığına el atarken sordum:

«Siz Mühendis Nazmi'yi tanır mısınız?»

«Kim tanımaz ki Mühendis Nazmi'yi!» dediler, «Sen tanımıyor musun yoksa?»

«İstanbul'da aynı apartmanda oturuyoruz!» dedim.

Hemen ocaktan yana seslendi:

«Bak oğlum Basri, bey ne içiyor!»

«Teşekkür ederim!» dedim, «Çayım elimde!»

«Sen kulak asma o çaya! Yolcu işi o... Basri, hele sen taze bi çay demle! Bizim Nazmi beyin komşusuymuş bey!»

Birazdeşmek için:

«Demek tanırın öyle mi?» diye üsteledim.

«Sen ne konuşuyorsun! Yedisinden yetmişine, kime sorsan tanır onu! Şu okul varya... Adını Nazmi Dinçer Okulu koyacaklık da kendisi razı olmadı. Sor çocuklara bakalım, kim yaptırdı bu okulu de, onlara!»

«Kendi parasıyla mı yaptırdı?»

«Paranın ne ehemmiyeti var! Ha o vermiş, ha ben... İş, önyak olmayı bilmekte!»

«Yaaa!... Böyle demek! Bizim Nazmi buralarda...»

«Bütün ilçelerde hep böyle... Şu çeşme var ya... Önünde arabaların durduğu çeşme...»

«O mu yaptırdı?»

«Bırak çeşmesini, suyunu bile o getirttil!»

«Yani parası da ondan çıktı, öyle mi?»

«Canım, paranın ne ehemmiyeti olur... Milletın başına geçip...»

«Doğrusu ben bizim Nazmi'nin bu yanını hiç bilmezmişim! Mükemmel bir devlet adamı yeteneği varmış

4

kendisinde... Demek bu seçimlerde yüzde yüz...»

«Ne yüzde yüzü, yüzde beşiyiz!»

«Ama geçen seçim...» diyecek oldum, lafı ağzıma takıldı:

«Daha tanımıyorduk ki onu!...»

«Ama bu seçim?...»

«Yüzde bin!»

Bartın'da Avukat Sakaoglu'nun yazıhanesinde yorgunluk kahvesi içiyordum:

«Bizim Mühendis Nazmi...» diyecek oldum. Lafı tıktı ağzıma:

«Sizin mi? Nerden sizin oluyor muş? Siz İstanbul'luların, öyle mi?»

«Yok canım!» dedim «O anlamda söylemedim. Aynı apartmanda oturuyoruz da...»

Yüzünün anlamı birden değişiverdi:

«Demek aynı apartmanda oturuyorsun ha!...»

«Onun yaptığı apartmanda!»

«Biz de aşağı yukarı, onun kurduğu şehirde oturuyoruz. Şu yollar, şu çeşmeler... Orduderi köprüsü... Hükümetin önündeki havuz... Bir de sinema... İstanbul'da az bulunur böylesi... Yakında gelecek, Memurlar Kulübünün temelini atmak için...»

«Peki!» dedim, «Ya köyler?... Köylü ile arası nasıl?»

«Sen köylünün yolunu yap da, bir yana duruver! Bakalım unuttur mu seni! Yollar, nerdeyse bitmek üzere... Her köye bir okul diye tutturdu... Nazmi bu! Diline bir doladı mı, üstesinden gelmeden bırakmaz. Gene de bu memlekette Nazmi gibiler için yapılacak çok, çok işler var!»

«Bu seçim mutlaka kazanacak şu halde.»

«Valla!...» diye güldü Avukat Kemal, «Seçim işi bu! Hiç belli olmaz sandıktan kimin çıkacağı!»

«Halk oyunu vermez mi demek istiyorsun? Halk bu kadar nankör olabilir mi?»

«Hiç de nankör değildir halkımız. Kendisine iyilik yapan kim olursa olsun, unutmaz. İster Halk Partisinin getirdiği vali olsun, isterse AP'nin yolladığı kaymakam! Elverir ki kendisine bir yararı dokunsun. Burada ne devrimci kaymakamlar geldi, arkasına baka baka uğurlandı Kokaksu'dan!»

«Şu halde bizim Nazmi...»

«Hele seçimler gelsin... Kolay!»

Amasra'yı günlük güneşlik bir gününde buldum. Limanların büyüğü de, küçüğü de tıklım tıklım denize grenlerle. Bir yalı lokantasında kolyoslarla rakımı içeren konuyu, döndüm dolastırdım bizim Nazmi'ye getirdim:

«O da çok sever usumruyla rakı ıcmesini!» dedim.

Bütün masadakiler:

«Bayılır!» dediler.

«Demek tanırınız Nazmi'yi?» diye üsteledim.

«Onu kim tanımaz ki...» dedi Parti Başkanı.

«Demek sizden?» diye sordum çekine çekine.

«Bizden değil ama... Koysun bağımsız adaylığını, partinin bütün oylarını alsın götürsün!»

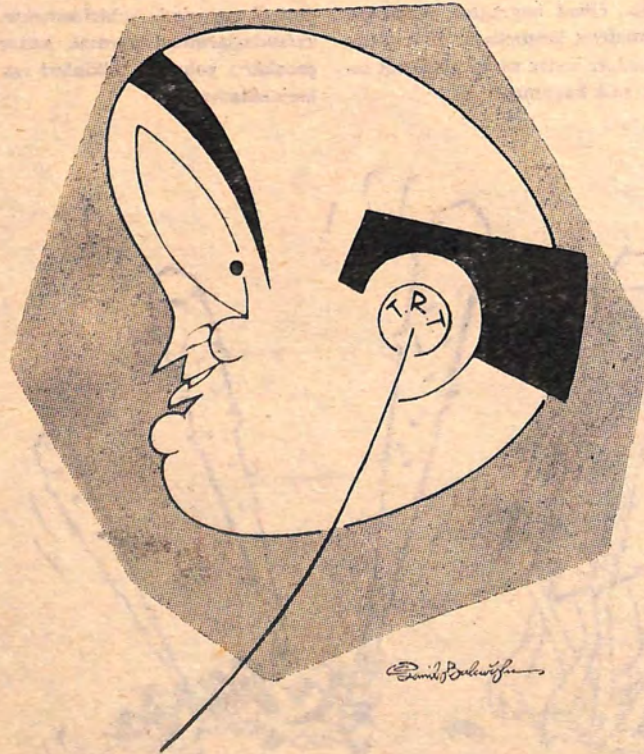
«Seviyor Amasra'lular, öyle mi?»

«Adamın böylesini kim sevmez! Bir tel çekeyim, yarın burdadır. Bir köye okul mu lazım, çağır, yapsın planını! Bir bucağa Belediye binasının temeli mi atılacak, bizim Başkanla karılıklı kessin kurdeleyi. O, törene katıldı mı temel lafta kalmaz, yapının iki ay demeden çatısı çatılmış, bayrağı çekilmiştir.»

«Demek bu seçim...»

«Tamam!...»

Yenikapı'da, denize açılan geniş

Yazısız

balkonumuzda kadehlerimizi doldururken:

«Yaşa Nazmi'ciğim!» dedim, «Sevdimmiş kendini! Köylerde, bucaklarda seni tanımayan yok! Ne yaptın da sevdirdin böyle?»

«Ne yapacağım, ev yaptım, yol yaptım, okul yaptım...»

«Çok para döktün demek bu işlere?»

«Ne parası? Her şey parayla mı olur?... Sen halka iş gösterdin de, çalışmadı mı? Almanya'ya izinsiz giren işçiye, vur emri çıktı da ne oldu? Halkımız yine akın akın giri-yor sınırdan. Kurşunun üzerine gözünü kırpmadan yürüyor. Sen iş göster millete! İster paralı, ister parasız... Gönülünü alıp çalıştırmasını bil! İlerisi için bir umut kapısı arala, çekil bi yanal!»

«Canım, üç beş, sen de harcıyorsundur elbet!»

«Üç beş değil, beş on! Ama o kadarını başkası da harcıyor canım! Halk, ona düşman, benimle dost! Biri kötü niyetle harcar, biri iyi niyetle!...»

«Demek bu seçimde...»

«Gittin gördün! Var mı bir kuş-kun?»

«Yok!» dedim, «Yüzde yüz!»

«Öyle görünüyor mu?»

«Öyle görünüyor!»

Nazmi seçim günlerine doğru kayboldu. Bağımsız adaylığını koymuş, seçim konuşmaları için köy köy dolasmaya çıkmıştı. Mühendis olduğu için bütün teknik olanaklardan yararlanmayı düşünmüştü. Konuşurken akım kesilirse diye, özel dinamolar bile götürmüştü. İşittiğine göre arabasının gidebileceği köyleri harmanlamış, dağ köylerini atla dolamıştı.

Seçim günü geldi geçti. Aldığı oyları günü gününe, saati satine öğrendim. Bu oylarla ancak orta mahalleye muhtar seçilebilirdi Nazmi. Nasıl olmuştu bu? Hiç aklım ermemişti bu yenilgiye!

Seçim bölgesinden döntüp geldiği zaman, ağzını bıçak açmıyordu Nazmi'nin:

«Namussuzluk bu kadar olur!» diyordu, «Nankörlük! Nankörlük değil, kalleslik!»

«Sandıklar mı çalındı?» diyecek oldum.

«Hayır!» dedi, «Ah bir çalan çık-saydı da, halka bu adamları linç ettirseydim!»

«Parayla satın mı alındı seçmen-ler?»

«Benim seçmenlerime kimsenin parası geçmez!»

«AP mi ağır bastı?»

«Ağır bassa ne çıkar!»

«CHP mi yoksa?»

«Benim onlardan istediğim bir tek koltuktuk! Gerisini aralarında paylaştılar zaten!»

«Peki, ne oldu öyleyse?»

«Ah, bilsem ne olduğunul!...»

Bunu ben öğrenebilirdim! Havalanın ısınmasını bekledim. Avukat Kemal Sakaoglu'nun Hükümet caddesindeki yazıhanesinin önüne çıktım arabamı. Soluk soluğa çıktım merdivenleri:

«Yahu!» dedim, «Siz ne yaptınız bu Nazmi'ye!»

Masanın üstündeki dilekçeyi katlayıp zarfa sokarken:

«Ne yapmışız?» dedi.

«Oy vermemişsiniz, daha ne yapacak-sınız!»

«Öyle oldu!» dedi.

«Demek bu halk sevmiyormuş Nazmi'yi!»

YAZISIZ

CAF

KÜÇÜK düşmekten, tükürdü-
ğünü yalamaktan, maskara
olmaktan çekinen kişiler
için kâhinlik dünyanın en güç
mesleklerinden biridir. Çünkü in-
san gelecektek haber vermeye ça-
lırken ne kadar ihtiyatlı davra-
nırsa davranırsın, ara sıra olaylar
tarafından yalançı çıkarılmaktan
kurtulamaz.

Bu dediğim, olaylara tarafsız
gözle bakan ve gerçekten aklını
kullanarak tahminde bulunan ki-
şiler için. Bir de, aklı yatırsın ya-
tmasının belirli yönde kâhinlik tas-
lamak zorunda olan meslek sa-
hipleri vardır.

Söz gelimi, bir reklamcıya şö-
le bir soru yöneltildiğini düşü-
nün:

— Ne dersiniz, reklamını yap-
tığınız fabrikamızın piyasaya yeni
çıkarcacağı sabun beğenilecek mi?

Bu adamcağız o sabunun ko-
kusunu mide bulandırıcı da bul-
sa, zeytinyağı yerine domuzyağı-
yla yaptığını ve değdiği şeyleri
temizleyeceğine büsbütün kırlet-
tiğini de bilse:

— Ne beğenilmesi, elini süren
yedi ceddimize sögecek, diyemez.

Herkesin gözünün içine baka
baka rezil sabunu göklere çıkar-
mak ve geleceğini pespembe gös-
termek zorundadır.

İnsanı böyle kehanet diye ku-
ru sıkı palavra sıkmak zorunda
bırakan mesleklerin başında poli-
tikacılık gelir.

Huyuları kurusun; bütün top-
luların, güçlü görünen liderle-
rin peşine takılma adetleri var-
dır. O yüzden ufaklık balıklardan
kral aslana kadar birçok yaratık-
lar şişirme torbacıları, kuyruk
yelpazeleri, ibikler, yeşeller falan
gibi türlü blöf teçhizatından ya-

YELPAZE

FALLAR, MALLARI..

rarlanarak kendilerini oldukları-
ndan iri ve güçlü göstermeye ça-
lışırlar.

İnsanların politikacıları da du-
rumlarını ne kadar umutsuz, ya-
rınlarını ne kadar karanlık gö-
rürlerse görünsünler, zafer türkü-
leri söylerler şişinip kükreyerek.

Biliyorsunuz, Kao Ki namında
bir —eskilerin deyimiyle— herli-
fi nâşerif var. Güney Vietnam'ın
bağımlı yönetiminin başındaki i-
ki diktatör bozuntusundan biri
olan bu soytarının işi gücü fiya-
kalı kalıklara girip süslü silâhlar
kuşanmak, sonra da baykuş gibi
ötmek:

— Kuzey bombalanmalı, çar-
pışmalar genişlemeli, savaş bü-
yümeli!

Geçenlerde bu züppe utanma-
dan Washington hastahanelerinin
birinde Vietnam yaralılarını
ziyarete gitti, kolu bacağı kop-
uk insanlara sırta sırta nutuk
çektii:

— Ülkemde çok kan akıyor,
çok acı çekiliyor ama bütün bun-
lar bizim zaferimizi garanti-
mekte. Kazanıyoruz! Kazanaca-
ğız!

Üstelik gerçekleri görebilmek
için ellerinde uzay uydusuyla çe-
kilmiş fotoğraflardan elektronik
beyin raporlarına kadar her çe-
şit imkân bulunan Amerikan ku-
mandanları ve yüksek yetkilileri
aynı teraneyi tekrarlamaktan çe-
kinmiyorlar:

— Kazanıyoruz! Güney Viet-
nam ordusu gitgide düşmanları
kendi başına ezebilecek duruma

geliyor. Yakında oradaki askerle-
rimizin sayısını azaltmaya başla-
yabileceğiz..

Oysa Güney Vietnam ordusu-
nun gündür güne kötülediği, eğer
savaş sürdürülecekse bunun an-
cak Amerikan askerlerinin yeni-
den artırılmasıyla sağlanabilece-
ği bir çeşit «açık sır» halinde.

Ters yöndeki demeçleri basın
sık sık veriyor. Eğer hâlâ bun-
lara kanmakta olanlar varsa se-
kiz yıllık Vietnam savaşı boyun-
ca verilmiş bazı başka demeçle-
re bir göz atmalarını yararlı gö-
rürüm. (Konu ciddi ama durum
öyle komik ki.)

Yıl 1962. Güney Vietnam'da he-
nüz 9 bin Amerikan askeri var.
New-York Times gazetesinin 12
Mayıs nüshasında bildirildiğine
göre Amerika'nın ünlü «hesap de-
hası» Savunma Bakanı McNama-
ra şöyle diyor:

— Amerika'nın Güney Viet-
nam'a yardımı yeter seviyeye
vardı, artık artmayacak.

Yıl 1963. Güney Vietnam'daki
Amerikan askerlerinin sayısı 11
bin. Ordunun gazetesi Stars and
Stripes'in 1 Kasım'da haber ver-
diğine göre Saygon'un Amerikan
kumandanı General Hartkins di-
yor ki:

— Zafere birkaç ay kaldı. Ar-
tık askerlerimizi azaltabiliriz.

Yıl 1964. Amerikan askerlerinin
sayısı 16 bin. New Republic der-
gisi 3 Şubat günü Savunma Ba-
kanı McNamara'nın şöyle dedi-
ğini müjdeliyor:

— Güney Vietnamlılar bu sava-

şın altından kalkabileceklerine
göre yakında askerlerimizi azalt-
maya başlayacağımızı sanıyo-
rum.

Yıl 1965. Güney Vietnam'daki
Amerikan askerlerinin sayısı 184
bin. (Evet yüz seksen dört bin!)

Yıl 1966. Amerikan askerlerinin
sayısı 340 bine fırlamış. Yine Sa-
vunma Bakanı McNamara'nın E-
kim ayında «Vietnam'la ilgili
Din Adamları Birliği» ne verdiği
ünlü demeç:

— Güney Vinetnam'daki varlı-
ğımızı bundan sonra genişletmek
zorunda kalmamız için hiçbir se-
bep görmüyorum.

Yıl 1967. Asker sayısı olmuş
448 bin. New Republic dergisinin
13 Temmuz günü haber verdiği-
ne göre Güney Vietnam'daki bü-
tün Amerikan kuvvetlerinin ku-
mandanı General Westmoreland
sevince diyor ki:

— Düşmanı ormanlara tıkıp
hapsedtik. Güney Vietnam kuv-
vetleri çok iyi dövüşmeye başla-
dılar. Artık sonucu aldık sayılır.

Yıl 1968. Asker sayısı 536 bin.
New-York Times'ın 30 Mayıs sa-
yısında General Westmoreland'ın
yeni bir nârası yer alıyor:

— Düşman feci durumda!

(Sayın general kısa bir süre
sonra geri alınıp gerçekten feci
bir duruma düşüyor.)

Yıl 1969. Vietnam'daki Ameri-
kan kuvvetlerinin kesin sayısı
sır; ama Güney Vietnam ordu-
suyla birlikte «müttefik» lerin as-
ker sayısının iki milyona yakla-
şmakta olduğu biliniyor. Ve hâlâ
demeçler, demeçler...

Aman kardeşler! kehanet din-
lerken enayi durumuna düşme-
mek için dikkat!

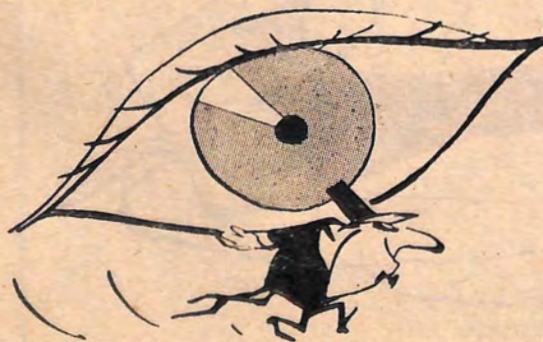
Refik ERDURAN

«Onu nerden çıkardın!»
«Ortada işte! Halk sevseydi, me-
bus yapar, Ankara'ya gönderirdi!»
Zarfı kapadıktan sonra:
«Ne dedin?» dedi, «Anladım!»
«Yani halk sevseydi dedim...»
Sinsi sinsi güldü:
«Yani...» dedi, «Halk sevdiği ada-
mı, işine yarayan adamı tutup An-
kara'ya. gönderecek, öyle mi?»
«Değil mi?» dedim.

«Halkı sen ne sanıyorsun be!» de-
di, «Halk bu kadar aptal mı, işine
yarayan adamı memleketten uzak-
laştırsın! Halkın gözü çoktan açıldı
azizim! Şimdiye kadar yolladıkların-
dan hiç hayır gelmedi. Nazmî'yi de
milletvekili yapıp gönderecek de,
köyler yolsuz, çeşmesiz, okulsuz mu
kalacak! Hele bir iki seçim daha
geçsin aradan, yaşlansın biraz, atla-
yıp sıçrayacak hali kalmasın, onu
da yollarız!»

Rifat ILGAZ

Göz nakli yapıldı. — Gazeteler —

POLİTİKACININ GÖZÜ!

CAF

ASPARASIN MUZAFFER İZGÜ

— Bana bak, dedi kayınpeder olacak adam, bu memlekette kafanı bir parçacık çalıştırdıktan sonra adam olmamana, milyoner olmamana hiç mi hiçbir sebep yok! Ben de senin gibi böyle beş parasızdım, ben de senin gibi böyle boş gezenin boş kalfasıydım. Rahmetli dayım, nur içinde yatsın, bundan senelerce önce bana bir gün:

«Yeğen, dedi, gel seninle çok kârlı bir iş yapalım. Aklın vermesi benden, çalışıp koşturması senden.»

«Olur dayı» dedim.
«Yalnız yeğen, bu iş için bize şöyle yüzbin lira kadar para lazım. Ben, evli binini evelallah pederden kalan evi satarak temin edeceğim, sen de satarsan oldu bu iş...»

O zamanki benim cahil kafa:
«Aman dayı, sakın o ev de gitmesin elimizden» dedim.

Dayım güldü:
«Ulan yeğen, milyonlar gelecek vallahi, milyonlar» dedi.

Dayım, bi güzel yapacağı işi anlattı bana. Hani aklıma da yatmadı değil. Bu iş öyle bir işti ki, bir koy yüz al, iki koy, bin al...

Üç gün içerisinde bizim pederden kalan evi okuttuk. Ne annem, ne de karımın feryatları fayda etmedi. Onlar habire:

«Ah ah, o üç kâğıtçı Rasim bu oğlunun da fikrini çeldi» deyip duruyorlardı.

Önce koştuk, hemen bir posta kutusu kiraladık. Arkasından da, aspirinin biraz değişik şekli, biraz vitaminlisi, biraz kodeinlisi bir şey yaptık. Yani Allah şahit ya, dayım bu ilacı oturduğu yerden bir gecenin içinde köşeleyle yuvarlaya, ölçe biçer kendisi yaptı. Daha önceden hazırlanmış olduğumuz çok güzel bir ambalaj içerisine bunları yerleştirip, üzerine de —Asparasin— dediğimiz ilaç kutularını tetkik edilmek üzere Sağlık Bakanlığına postalamıştık. Aradan bir ay geçmişti ki, bizim ilacın ruhsatı çıktı geldi...

Dayım:
«Yeğen, dedi, oh artık, alıp alacağımız o beş kutu aspirin, biraz da vitamindi. Bundan sonra beş kuruş masrafsız ilaç yapıp, milyonları vuracağız. Nasıl olsa Sağlık Bakanlığının bu ilaçları kontrol falan ettiği yok. Fakaat, ilaçtan önce yapılacak bir sürü mühim işler var. Hay-

di bakalım, esas işimiz şimdi başlıyor delikanlı...»

Önce bir basimevine gidip binlerce afiş bastırdık:

— Asparasin her derde deva—
— Asparasin, hazma karşı—
— Asparasin, öksürüğe karşı—
— Asparasin, nezleye karşı—
— Asparasin, kansızlığa karşı—
— Asparasin, sancıya karşı—
— Asparasin, sinire karşı—
— Asparasin, her şeye karşı—

Afişin üzerinde kocaman bir kadının başı, kadının yüzünde acı bir anlam, elinde bir mendil...

Hemen bir adam tutup verdik afiş tomarını eline:

«Görelim seni, şehrin köşe bucaklarında yapışmadık yer kalmasın!» dedik...

Sonra beş adam daha tuttuk, verdik afiş tomarlarını koltuklarına: «Görelim sizi Anadoluda yapışmadık şehir yapışmadık kasaba kalmasın» dedik.

Arkasından gazetelere ilân:
«Dolgun ücretle propagandist arıyoruz! Müracaat: P.K....»

Dayım çok büyük bir titizlikle seçti propagandistleri. Ki, tuttuğumuz beş propagandist, mübarekler sanki insan değil, sırf çene. Adama: «Merhaba» diyorsun,

«Asparasin» diyor.

«Nasıl?» diyorsun, yine: «Asparasin» diyor, başka bir şey demiyor...

Ondan sonra giriştik, gazete reklamlarına, radyo reklamlarına...

Gazetelerin hemen ikinci sayfalarında kocaman kocaman ilânlar... Bir yatakta kadın resmi, bir ayakta kadın resmi. Yataktakinin altında —Vah zavallı— yazılı, ayaktaakinin altında —Asparasin içti— yazılı. İki erkek resmi, birincisinde ipi boynuna geçirmek üzere olan adam, ikincisinde kahkaha atan aynı adam. Birinci resmin altında —İntihar edecekti— yazısı, ikincisinde —Asparasin içti— yazısı.

Ya radyo reklamları...

Bir kadın sesi:
«Ay ölüyorum!»

Bir erkek sesi:
«Asparasin iç!»

Bir kadın sesi:
«Kocam bana ihanet ediyor!»

Bir erkek sesi:
«Asparasin iç!»

Bir kadın sesi:
«Çocuğumun kız olmasını istiyorum.»

Bir erkek sesi:
«Asparasin iç!»

Bir erkek sesi:
«Şahane bir kadınsınız.»

Bir kadın sesi:
«Asparasin içiyorum.»

Benim içim içimi yiyor... Peşin onar bin lira verip propagandistler için dört araba satın alınca, bizim elimizde beş kuruş para kalmadı.

«Yahu dayı, dedim, bu kadar reklam, bu kadar masraf, elde ilaç yok!»

Dayım:
«Sabret yeğen, sabret» dedi.

«Ama dayı, bunun laboratuvarı var, makineleri var, şunları var, bunları var.»

«Sen üzme tatlı canını yeğen. Elimizde yirmi bine yakın boş şişe ve boş ilaç kutusu var ya...»

Propagandistlerimiz daha Anadolu'yu taramadan, bizim posta kutusu mektuplarla, tekliflerle dolmaya başladı:

«Elli kutu, yüz kutu, ikiyüz kutu»

Nihayet bir pazartesi akşamı dayım, şişman, patlak gözlü birisiyle çıkageldi. Kendi kendime:

«Galiba bu adam bizim laboratuvarın şefi olacak» diyordum. Gerçi adamda laboratuvar şefi olacak bir surat yoktu ya... Sabredemeyip hemen sordum dayıma:

«Dayı bu da kim?»

«Şekerci yeğen şekerci.»

«Aman dayı, bunca reklâmdan, bunca paradan sonra işi şekerciliğe mi dökeceğiz?»

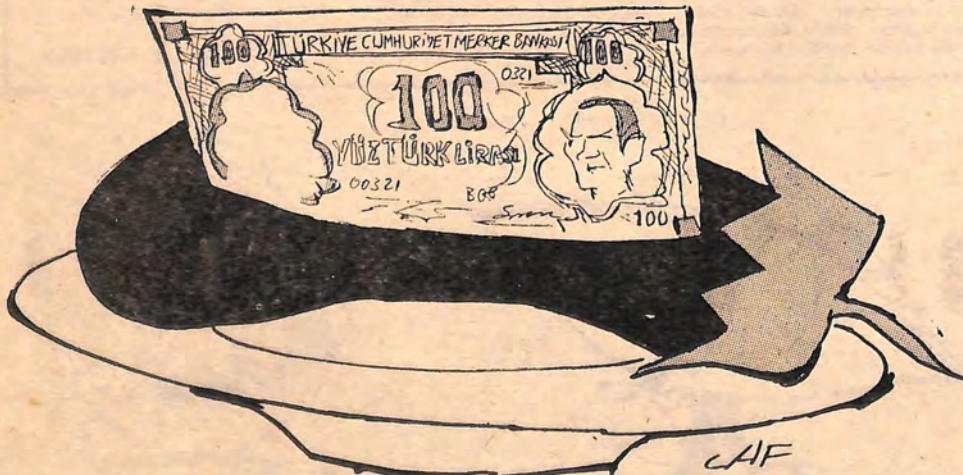
«Vah benim saf yeğenim vah!...»

Bizim kira evinin altına bir kazan kurduk. Aldık çuval çuval toz şekerleri... Verdik bizim Abdi ustanın eline... Mübarek, kaynattı, boyadı, ufaladı. Bize, üç renk üzerinden mercimekten biraz büyük, nohuttan biraz küçük milyonlarca hap döktü durdu... Ben de dayımla beraber onları, şişelerin içine, kutuların içine doldurup doldurup ver ettik Anadolu'ya...

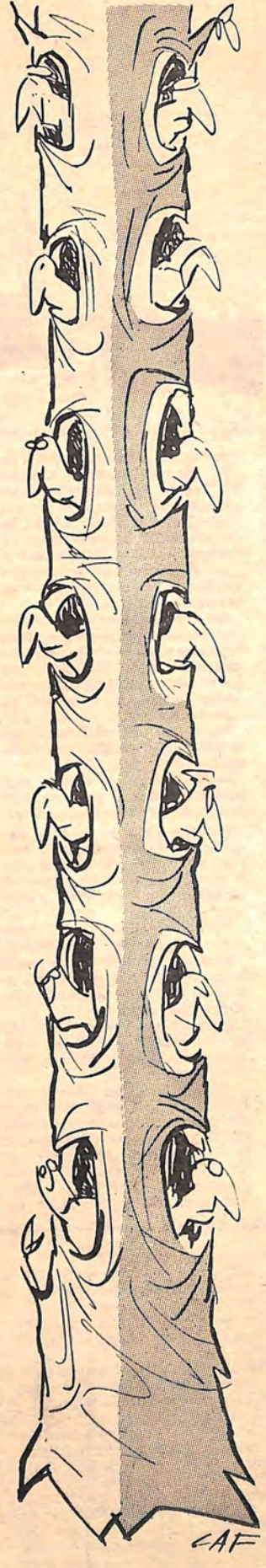
Ya işte böyle delikanlı. Benim kızımın aklını çelmek marifet değil, milletin aklını çelmek marifettir... Marifetini göster, ondan sonra gel kızımı iste, haydi bakalım!...

Muzaffer İZGÜ

Turfanda pathcan yüz liraya satıldı. — Gazeteler —

KARNİYARIK!

GÖKDELEN!

GÖZ UCUYLA OLAYLAR

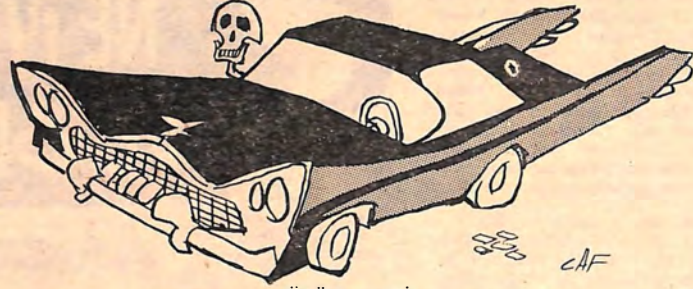
TARLA
Uç kaçakçı mayın tarla-
sında ölmüş!
Nerde ölecekti, kendi
tarlası olmazsa!
PARA-PUL
Yabancı bir dergi Türk

pullarındaki renk zengin-
liğini övüyormuş!
Ovebilir! Paralar suyunu
çekti, zenginlik pulda kal-
dı!

ADAY
Avustralya güzeline bir
gazeteci soruyor, «Hiç â-
şık oldunuz mu?» diye.
«Gözlerime bakın!» di-
yor, «Anlarsınız!»
Bu hatun, sakın AP'den
adaylığını koymaya gelmiş
olmasın!

**DALKAVUKLARA
BİLDİRİ**
Patlıcanın kilosı 100 li-
ra!
Bırakın patlıcan yiyen

Trafik kazalarında on yılda 37.000 kişi öldü. — Gazeteler —

ÖLÜM SAATİ!

Böyleken böyle!..

ERKEKLİK HÜVİYETİ

Bir çekişme, bir kavgâ, bir ağız bozması mı var?
Bir tabanca mı patladı? Bir yaralama, bir kıyım...
Kurcalarsak altında yatan, hep erkeklik yarışması,
kabadaylık! Sen mi erkeksin, ben mi?

Herkes kendi gücüne, kendi çapına göre... Kimi
kahvede, kimi meyhanede, evde, sokakta, parkta
karşısındakinden daha erkek olduğunu göstermek
için abası yarışta. Bir kedi bacağı ayıracak ki, yal-
mız o gün değil, her zaman, her yerde işine yara-
sın! Böylece sözünü geçirsün, namını yürütsün, dü-
meni yolunda gitsin!

Kedi bacağı ayırıyorum derken kendi bacak-
ları ayrılırsa o da başka!
Yeni güveyi ilk gece:

«Hanım!» demiş, «Beni kızdırma sakın! Ben kız-
dım mı adamın sağ bacağı koparır sol duvara, sol
bacağı koparır, sağ duvara atarım!»

Hanım ondan daha baskın çıkmış:
«Peki!» demiş, «Bugüne kadar kaç kişinin bacağı
kopardın?»

Bozmamış adam:
«Bugüne kadar hiç kızmamış ki...» demiş.

Yeni güveyi böyle pazarlığa girmektense kediyi
bulup bacağı ayırmahydı ilk geceden... Ayrılmahy-
dı ki erkekliği söz götürmesin!

Manav Haçik geçenlerde Balıkpazarı'nda üzerine
yürüyen haraçının alverdi boşluğunu! Erkeklik, ha-
raççıdan kaydı böylece Haçik'in üzerinde kalmış ol-
du. Bundan sonra kimse posta koymaz Manav Ha-
çik'e! Ama kaç para eder, çok pahalıya onaylandı
ehliyeti!..

Ben istiyorum ki kan dökülmeden olsun bu o-
nayanmalar. Şoförlük ehliyeti alır gibi sınavdan ge-
çip ispatlansın erkeklik, canlara kıylmadan. Erkek-
liğimizi onaylatmak için de yürekli, bileklik de-
neylerinden geçsek! Belgemizi cebimize koyduktan
sonra, bize sataşanlara:

«Bak arkadaş!» desek, «İşte erkeklik hüviyetim!
Başımı belâya sokma!»

Hır çıkarmak isteyen, hüviyetimizi şöyle bir in-
celedikten sonra:

«Pardon arkadaş, baltayı taş vurmışum! Haydi
eyvallah!» deyip çeksin arabasını! Alsın voltasını da
boşuna kan dökülmesin!..

Ah, canına yandığının memleketi! Bu erkeklik
sınavlarını da, şoför ehliyeti işine çevirirler. Bir
gün, beş gün derken onun da sahteleri çıkar. Ehli
olmayanların elinde, tam numaralık bir ehliyet! Ey-
vallah deyip boyun kırdığına mi, kuyruğuna baka
baka çekip gittiğine mi yatarsın, kalkuyrukların man-
gal yürekli kişilere büyük altından gülmelerine mi?
Sahte ehliyetlerle aslanı kediye boğdururlar, gözle-
rinin içine baka baka!

Yaaaa işte böyle!..

— Koltuk olsun da!..

beyefendilere dalkavuklu-
ğu da, hemen patlıcanın
dalkavukluğuna geçi-
ni! Tam övülecek zamanı!

BİZİM MİNİLER

22 yaşında mini etekli
İrlandalı milletvekili, Baş-
kan Wilson'a:
«Akılnı başına getirece-
ğim senin!» diye bağır-
mış. Bizim buradaki mini etek-
liler tam tersi! İnsanın ak-

lımı başına getireceğine,
başlarda akıl değil, saç bi-
le bırakmıyorlar!

SON DÜDÜK

Dediği dedik öttürdüğü
duduk olan Rifat Atakamı,
dudüğünü bıraktı bu pa-
zar!
1470 maçta 90 bin kez
üflenen duduk sustu!
İşte böyle, zurnanın zırt,
dudüğün düd diyeceği za-
manı bilmeli insan!

Türk Meşhurları serisi : 2 - İsmet İnönü

DALGALAR KARIŞINCA

Uzun dalga :

— Beyefendiler gürültü-
yü keselim... Memleket
meselelerine gelelim...

— İn aşağı... Fikri bey
konuşsun...

— Ben Fikri... Bu husus-
ta hiçbir fikrim olmamak-
la beraber partimizin...

— Sus be... Ellibeş bini
kimden aldığını biliyoruz...

— Hizip yapıyorsunuz...
Partimizin yüksek menfa-
atlerini düşünün...

— Tak... tak tak... TRT.
tasarısına limon sıkmayın.

Çıkarmak mıyız?...
— İnât değil mi ben çı-
karmıyorum...

Orta dalga :

— Hanım, benim lâci-
vertleri çıkart...

— Temizleyicide ya Hu-
lûsi bey...

— Ne diye temizleyiciye
verdin kari?...
— Fakat ben...

— Ben seni temizlemeye-
yim de kimi temizliyeyim...
Caaaart!...

— Kıyma bana Hulûsi...
Kısa dalga :

— Annem yüz gram köf-
telik kıyma istedi...

— Yüz gram kıyma ol-
maz...

— Ama annem versin de-
di...

— Adın ne senin kız?...
— Mâsume...

— Gel şöyle tezgâhin ar-
kasına...

— Aaa, yapmayın...
— Yavrum, kıvrıçığım
benim...

Başka dalga :

— Yazıyor, bir kasabın
oniki yaşındaki kızı köf-
telik kıyma vereceğim di-
ye kiretliğini yazıyor...
Haydi piyangolu öbür gün,
yarın...

— Dünkü gazete var mı
oğlum?... 45 numaralı ku-
pon eksik de...

Diğer dalga :

— Eksik olmayın saye-
nizde kredimizi kestik...

— Sizde bu tavsiye mek-
tubu varken... Başka em-
riniz?...
— Bir blok apartmana
daha başlayacağız... Yüz-
bin liracık daha...

Bambaşka bir dalga :

— Beşyüz liradan aşağı
olmaz ağbı... Kız güzellik
kraliçesi...

— Ama otele gitmem...
Benim evim var...

— Nereye götürürsen gö-
tür... Ver parayı kızı iste-
diğin yerde ye...

Yeni dalga :

— Ye... ye... ye... ye...
ye... ye...

Gene uzun dalga :

— Arkadaşlar TRT'yi biz
yiyeceğiz... Seçimi ancak
böyle kazanırız... Va mı
bunun başka izah tarzı?...
Süavi SÜALP

RAFADAN LÂFLAR

«Başbakan siyaset, par-
tiler arası oynanan bir o-
yun halinde kalsın isti-
yor.»

ECEVİT

A valahi olmaz! Kabare
tiyatrolarına düşmedi mi,
politikanın ciddiyeti kal-
maz! * * *

«Şüphesiz AP. kadar kü-
tü bir iktidar hiç gelme-
miştir. Fakat CHP. de
zembemle yılanmamıştır.»

BÖLÜKBAŞI

Sözün kısıası üstada gö-
re, MP'den başka eli yü-
zü düzgün bir parti kal-
mamıştır. Bunu henüz
kendi açıklamadıysa, yeter
sayıda dinleyici bulama-
mıştır. * * *

«Öğünmemiz için çok se-
bep var.»

İstanbul Valisi Poyraz
Elbette var. Kasaplık
hayvanları çayıra saldı,
binek hayvanlarını kesime
aldık. Suyu kuruttuk, e-
lektrigi unuttuk, yeryüzü-
nü gecekondulara terkedi-
p yeralına yollar kurduk.
Trafiki düzene sokmak iç-
in karar aldık, uzman
tuttuk, her türlü keşmeke-
şin hüküm sürdüğü bu şe-
hirde en sonunda hâpı
yuttuk! Öğünmeyip ne halt
edeceğiz? * * *

«Bir suikast var!»

M. Ali AYTAÇ (AP)
Telâşlanmayın canım...
Boğazlanan Aytaç değil,
TRT... Aytaç'ın bağırması
radyomuzun yerine... * * *

«Tasarı kanunlaştığı tak-
dirde TRT'nin mikrofonla-
rı, Demirel'in Buğday So-
kaktaki evinde olacaktır.»

Orhan BİRGİT (CHP)

Biz, söz konusu kanunun
değiştirileceğini sanıyo-
duk. Demek radyo taşını-
yor. Mikrofonları Demirel'in evine
aktarılacak, anteni İçişleri Bakanlı-
ğının damına konacak. Mu-
halefetin telâşının nedeni
şimdi anlaşıldı. Öyle ya,
birkaç sokak öteden din-
lenilemeyen radyonun se-
sini hele taşındıktan son-
ra adamlar nasıl duyacak?
İki şarkıya da hasret mi
kalsınlar yâni?

(Geçen sayıdan devam)

(ÖNCEKİ KISIMIN ÖZETİ: Tek başına bir apartmanın altıncı katında oturan Erdoğan adında 43 yaşında bir adam, bir gece, kalb sektesinden ölü ve ölümünden sonra, olup bitenleri anlatmaya başlar. Erdoğan'ın ölümünü öğrenen dayısı Şükrü, koşar, gelir. Çaresizlik içinde cenazenin gömülmesi hazırlıklarına başlar. Bundan sonrasını gene rahmetli Erdoğan anlatmaktadır.)

KARA haber çabuk yayılır derler. Ardında, çoluk çocuk, ana, kardeş bırakmış olanların ölüm haberleri bir dereceye kadar «kara» olabilir. Ama benim gibi, ipi ile kuşağından gayri hayatta hiçbir şeyi olmayan insanların ölüm haberleri niye kara oluyormuş?

Su kara haber lâfına nereden geldiğini anlatayım:

Dayım, Mezarlıklar Müdürlüğü'nün cenaze istasyonunda uğraşadursun... Karısı Hicran, benim cenazemi bekleme görevini, birteviye burnunu karıştıran kapıcıya bırakarak, yemeyip içmeyi, aşağıki bakkalın telefonuna koşmuş, çalıştığım sigorta şirketinin muhasebe müdürünü bulmuş ve:

— Beyfendi!... Maalesef bir kara haberimiz var. Erdoğan'ı kaybettik, demişti.

Ben, o yıldızden kara haber lâfına takılıyorrum.

Muhasebe Müdürünün tepkisi pek derinden oldu. Tamamen değişmiş bir sesle:

— İnanamam hanımefendi, katiyen inanamam, dedi. Şimdi düşüp bayılacağım.

Eğer ona «Erdoğan'la beraber onun soyundan dokuz kişi daha öldü» deselerdi, namussuzum bayılmak değil, başını kaşırmaktan daha fazlasını yapmazdı.

Ben geçen yaz, yıllık iznimi kullanmak için Marmara Adasına gitmiştim. Orada, kocasını İstanbul'da bırakıp arkadaşlarıyla Marmara Adasına gelen bir kadın ile tanışmış, hattâ biraz da öpüşmüştük. O yüzden, isimim başına üç gün geç dönmüştüm. Gecikmemin sebebini de tam bir dürüstlikle müdürü anlatım.

Anlattım da ne oldu sanki?... Ayılımdan tam 161 lirayı kesmişti namussuz herif... Şimdi de, ölüm haberimi alınca, bayılacakmış. Hani, şirketteki bazı arkadaşlar belki bir çelenk yaptırmağı düşündürler de, kendisinden de on lira isterler diye bayılabilir ama, Erdoğan'ın ölümüne katiyen bayılmaz.

«Kara haber» çabuk şirkette yayıldı. Üzülenler üzüldü, boşverenler de boşverdi. Ama, doğrusunu söylemek gerekirse, en az on dakika, aralarında konuşuldu bu ölüm...

Öte yandan, cenaze istasyonuna giden dayım, benim Feriköy Mezarlığına gömülmemi istiyordu. Soy sop bakımından, İstanbul mezarlıklarıyla fazla bir ilişkim yoktu. Benden öncekiler İzmir'de gömülmüşler. Zaten mezarlık seçmek, ölülere ait bir görev değildir.

Cenaze istasyonlarında çalışan memurlar, memur sınıfı içinde galiba en düşkün olanlardan seçiliyor. Hepsinin, canlarından bezmiş bir hali var. Bu da ihtimal, iki dünya arasındaki kapıda görev yapmanın tabii sonucu... Bir tanesi dayıma:

— Cenazeniz kaçınıcı sınıf olacak?... dedi.

Dayım sordu:

— Kaç sınıf oluyor gömülme işleri?

— Birinci sınıfta beton lâhid yapılır, ikinci sınıfta kör çukura gömülür.

Bir düşündü dayım... Bana karşı en iyisini yapmak istiyordu. Gelgelelim, karısı Hicran'ın dilinden de çekiniyordu. Ağlayan kadın, «Cenazeyi kaldırmak, bize düşmez» diye mezdi elbet. Ama bu işi, kabil olduğu kadar ucuza getirmek de, onun başlıca tasası olabiliirdi. Dayım, karısını iyi tanıdığı için, ölmüş bir insan yüzünden onunla hırlaşmak istemiyordu. Gelgelelim bilinç altında yatan 63 bin lira hemen orada imdadına yetişti.

— Birinci sınıf, dedi dayım.

Zaten o akşam evlerinde konuşurlarken, iki gazeteyle verilecek ilân konusunda hafif bir tartışma çıktı aralarında. Dayım, ilânların çift sütun olarak konmasını, karısı Hicran da fazla masraf kapısı açılmamasını, tek sütun ilânla yetinilmesini istiyorlardı.

O akşam dayımın evinde, bir süre daha benim ölümüm konuşuldu. Ama Hicran'ın yaptığı kaşarlı omlet, fırın makarnası ve marul, her akşamki iştihâ ile yendi. Yalnız, Beyoğlu'ndaki Çiçek Pasajı'nda arkadaşlar toplanmışlardı. Bir iki sefer bizim adımıza kadeh kaldırdılar. Yani, eksik olmasınlar, andılar bizi... Ertesi sabah erkenden yıkama, yağlama için, Şişli Camisinin buzdolabına «nakli mekân» ettim.

Valla, ne yalan söyleyeyim, buradaki yıkayıcı, bir hanıma girip de tellâk olmak istese, hiçbir hanıma da barınamaz. Çünkü çok şişirme yıkıyor insanı... O arada, su döken adamla epey matrak laflar etti. Sonunda bizi, allayıp pullayıp, musalla taşına uzattılar.

Biraz sonra da çelenkler gelmeye başladı. Bir tanesi dayımla karısından, bir tanesi şirketteki arkadaşlardan, bir tanesi de bizim apartman karşısındaki mezeciden. En hoşuma gideni de bu oldu. Ötekiler

için (Belki dayım hariç) beni sever görünmek ve bu borcunu çiçekle yerine getirmek gibi uydurma bir görev söz konusuydu.

Her ölüm olayının sonunda, faaliyetine camiden başlayıp, bunu kabre kadar sürdüren bir dilenci ve dolandırıcı şebekesi görev alır. Dayım bunu bildiği için, başsağlığı dileklerini karşılamak üzere cami avlusundaki yerini almadan önce 100 lirayı 1 lira ve 2,5 lira halinde bozdurmayla yöneldi. Karısı Hicran da (Haspam) sıyah gözlük takmıştı. O da eşarabını başörtüsü biçiminde başına sarmış, geriye çekilerek, kendi mahallesindeki kadınların tesellilerini kabule hazırlanmıştı.

Son uğurlayıcılar birer ikişer cami avlusunda toplanmaya başladılar. İlk gelenler arasında, bizim mezeci Hakkı da vardı. İşte onun bu davranışı içtendi. Ne dayımı, ne arkadaşlarımı tanıyordu. Ahbablığını sadece benimle yapıyordu. Açık saçık bir iki Fransız hikâyesi anlatıp da kendisini çok güldürdüğü için kamı bana ısınmıştı. Alış veriş için dükkâna her girişimde, daha ben lâfa başlamadan, o gülmeye başladı. Hikâyelerden birinin püf noktası altına geliyordu. Hattâ bu yüzden, bir seferinde pastırma keserken, az daha elini kesiyordu.

Dayım, dilenci parasını bozdurup bunları sağ cebine doldurduktan sonra gelip avlunun bir kenarında durdu. Yanında, üç arkadaşı vardı. Üzüntülerini sunacak olanlar, birer ikişer sökün etmeye başladılar. Hepsinin de yüzünde hüznü bir anlatım vardı. Ama, dayımın elini sıkıp, avlunun öteki köşesine çekilerek gruplaştıkları vakit, o yüzlerdeki hüznün şıp diye kayboluveriyordu.

Bizim arkadaşlardan biri, yanındakine, bir akşam öncesini anlatıyordu:

— Ben üç kart aldım. Suphi «servi» dedi. Ben üç kâğıtta ful dam buldum. Bulunca da «Rest» i yaptım. Otururverdi kucağıma.

— Rest'i çok mu yud bari?

— 270 lira kadardı.

— Ulan sende de inek şansı varmış ya!...

Ve aralarında gülmüşmeler oldu.

Bir ara, bizim Muhasebe Müdürü geldi dayımın yanına:

— Ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz, dedi. Çok sevdim Erdoğan'ı.

Oysa yalandı. Beni zerre kadar sevmezdi. Yalnız o anda sever gö-

rünerek, dayıma karşı şike yapıyordu. Cenazede şike olur mu? demeyin... Bal gibi oluyor. Bütün öteki üzüntüler de şike zaten...

Hele cemaat, namazı bitirdikten sonra imam efendi:

— Merhumu nasıl tanırınız?... İ-yi insan olduğuna şahadet eder misiniz?... dediği vakit, siz müdafaa tanıklarınız görmeliydiniz. Hepsini bir ağızdan:

— Ederiz!.. dediler.

O vakit, Şeytan da bana dedi ki:

— Kalk şunların karşısına dikiliver, «Ulan!..» diye bağır. «Siz mademki benim iyi insan olduğuma şurada tanıklık ediyorsunuz, hayatta iken niye benim kadrimin bilmediniz?... Kiminiz hakkımda dedikodu yaptı, kiminiz iftira etti, kiminiz borç aldı, vermedi. Alacağımı isteyince de küfürü bastı. Kiminiz yalan söyleyip bana kazık attı. Kiminiz terziye kefil yaptı, borcunu ödemedi. Kiminiz meyhanede paramı yedi. Siz ve sizin gibiler yüzünden, hayatta dikili bir ağacım oldu mu? Ben madem iyi insanım, niye 43 yıllık hayatımda iyiliğimin bir kez karşılığını görmedim. Sizi yalancılara siziiii!.. Sizi köftehorlara siziiii!.. Haydi defolun şuradan ulan!.. Ben öldüğüm için, en az otuz dilencinin yüzü gülecek. İyiliğim bundandır belki!..»

Tabut, cenaze arabasına yerleştirilirken, o müdafaa tanıklarının bir görmeliydiniz. Hava soğuk olduğu için, mezarlığa kadar gitme nezaketinden rahatsız sınırdılar, Şişli Meydanı'nda kirli kırmaya başladılar. Aman, görmeliydiniz orasını... Kaçan kaçana... Kimi ağacın ardına siper olur, kimi karşıda park etmiş kamyonun ardına siper olur, kimi postahaneye girer, kimi de caminin öbür kapısından tüyer.

Sonunda, görevlilerden başka, kâla kala sekiz kişi kaldı oracıkta. Onlar da kabre kadar uğurladılar beni...

Bir çukurun çevresinde, bir anda yirmi dilenci toplandı belki. Hepsisi de para derinde... Kimi, okunan duaya âmin der. Kimi teneke ile su döker. Kimi başucuma tahtadan bir sopa diker. Kimi boynunu büküp, acılı insan numarası yapar. Ama hepsinin ortak tasası paradır.

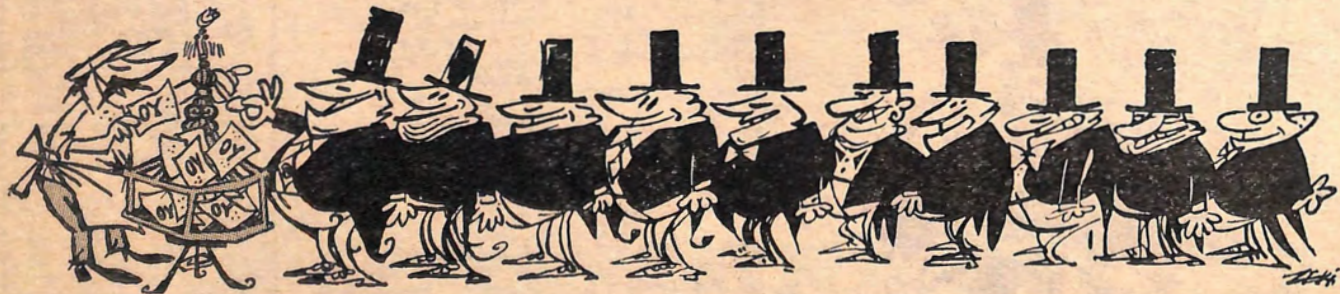
İşte ben bu gerçekleri, ancak öldükten sonra öğrendim. Şimdi gözümlü açıldı ama, toprağın altında açıldı.

Şimdi hayatta olanlar, birbirlerini çekıştırmekten, kazıklamaktan, aldatmaktan, dolandırmaktan, birbirlerine yalan söylemekten, yuttur maktan asla korkmasınlar. Ölünce, nasıl olsa musalla taşının çevresinde birçok müdafaa tanığı bulacaklardır. Otuz dilenciden de âmin aldılar mıydı, öteki dünyaya ekspresle gittiklerinin resmidir.

Zaten Belediye'de, cenaze muamelelerinin yapıldığı daireye «Cenaze İstasyonu» adını vermişler. Niye du-rak, bekleme mahalli, ya da iskele dememişler?... Eksprese istasyon dan binilir de ondan a efendim!..

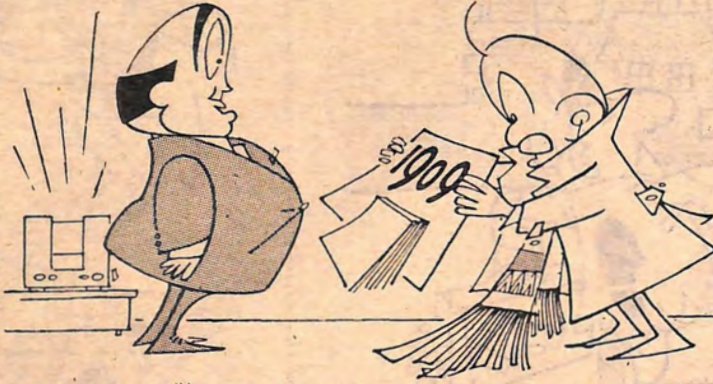
S O N

Adnan VELİ

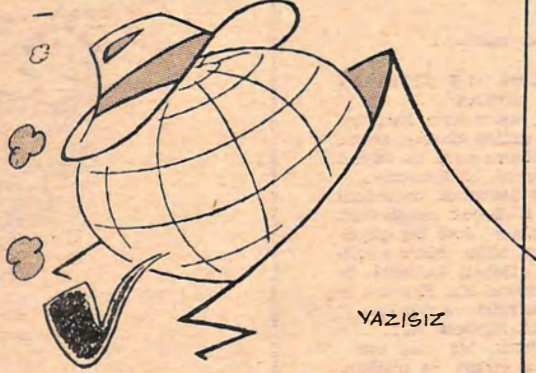
— Hani ya, taze, taze kâğıt helvası!..

İnönü: "T.R.T. Tasarısı memleketi 60 yıl geri götürecektir..." dedi.

— Buyrun Süleyman bey, radyonun yanına asarsınız !..

— Dünyada bir milyon casus var —

— Türkiye'de bir odaya altı kişi düşüyor —

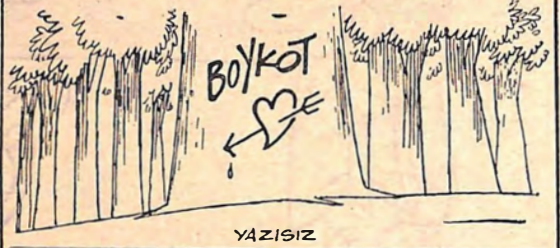

— Burası tamam hemşerim, sen başka yere yâylan !..

ayna

Semih Balıoğlu

— Orman Fakültesinde boykot başladı..

YEDİ

PAZARTESİ

Umurlarında mı?..

«Ne atom bombası,
Ne Londra konferansı;
Bir elinde cimbiz,
Bir elinde ayna;

Umurlarında mı dünya! diyerek,
beş mısraya bir neslin umursamaz-
lığını sığdıran rahmetli Orhan Ve-
li'yi anmamak mümkün mü?

İnsan yukarıdaki şiirin yazıldığı
tarihle, günümüzün olaylarını kar-
şılaştırdınca yirmi küsur yılda nere-
ye vardığımızı daha iyi anlıyor.

Hamdolsun bugün, dünya hiçbir-
mizin umurlarında değil. Ne Avrupa-
daki gerginlik, ne Orta Doğu'daki u-
yuşmazlık, ne Uzak Doğu'daki an-
laşmazlık...

Sokaktaki adamımızdan, parla-
mentodaki bakanımıza kadar hep-
miz gözlerimizi dış olaylara kapa-
mış, kulaklarımızı içteki acı gerçek-
lere tukamış, konuşup duruyoruz.

Birbirimizin ne dediğini anlasak
söylemek de iyidir ya, konuşmaya
hepimiz birden başladığımız için
kimse kimsenin dediğini doğru dü-
rüst duymuyor ki anlasın. Yalnız a-
ğız birliğiyle kullanılan tek sözcük
«TRT»... Kahvede ondan bahsedili-
yor. İşyerinde ondan... Resmî dal-
rede yine ondan... Birlikle yârenliğe
başladın mı yârdın demektir!

— Mübarek havalarda da bir türlü
düzelmeyi, diyecek olsan,

— Yaa, der otobüste yanında otu-
ran. Göreceksin değişirecekler TRT.
Kanununu. Devlet içinde devlet olur
mu canım?

Bir tanıdığa hatırlayacak olsan,
— Değiştiremezler, der. Tarafsız-
lık, TRT. zaten tarafsız. İktidarın

sözcülüğünü yapmıyorsa suç mu?

Politikacılarımız başka bir âlem.
Memleket gırtlığa kadar borca gir-
miş Dar gelirli vatandaşın umutla
beklediği tasarılar ertelenmiş. Bir-
takım yolsuzluklar günün konusu
haline gelmiş. Umurlarında mı?
«TRT. tasarısı kanunlaştırdı, kanun-
laşmazdı» tartışmasıyla günleri öl-
dürüyorlar.

Orhan Veli'nin aziz ruhundan af
dileyerek çok bilinen bir başka şi-
irini ters yüz edelim:

«Neler yapmadık kalmamak için!
Kimimiz tasarı düzenledik,
Kimimiz kanunlaşmasını önledik.»

SALI

Athaşı

Hurda hale gelen deniz ticaret fi-
lomuzu yenilemek amacıyla çeşitli
ülkelerden gemi alacağımız bildiril-
irken, Birleşmiş Milletlerin aykır-
tistik dergisi de Yunanistan'ı, ge-
mi yapmak rekortmeni ilan ediyor.

Birbirimizle gizli-açık yarışa ya-
rışa aynı hızla geldik, denizcilikte
ortaklaşa bir rekor kırdık demek.
Onların başarısı hızla gemi yap-
makta; bizim başarımız eldeki ge-
mileri hurdaya çıkarmakta!

ÇARŞAMBA

Bağlar kopmadıkça

Üç kişilik bir bilim kurulunun
verdiği rapora göre, işsizliğin çözü-
mü mucizeye bağlıymış.

İnanırız. Bağsız ne var ki ülke-
mizde?

Millî gelirin artması, kalkınmaya
bağlıdır.

Kalkınma, yatırımlara bağlıdır.
Yatırımlar, yabancı sermayeye
bağlıdır.

Hani şu bağları bir koparsak, ba-
yağı belimiz doğrulacak ama, ipler
sağlam, kazık kalın... Bir mucize ol-
malı ki bağlardan kurtulalım.

PERŞEMBE

Nasıl gelir?

İngiliz parlamentosu dalgalı deni-
ze dönmüş yine. Bu çalkantıyı yara-
tan da kim biliyor musunuz? Ba-
ğımsızlık mücadelesi yapan Kuzey
İrlanda'dan seçim kazanıp, milletve-
kili olarak meclise giren bir genç
kız. Ateşli ve korkusuz konuşmaları
yla ün yapan, dünyanın en genç
ve en güzel milletvekili ünvanını al-
an bu dış politikacı minî eteği ile
meclise gelmiş, gelir gelmez de,
«Başbakan Wilson'un aklını başına
getireceğim!» diye bir demec ver-
miş.

Gazetelerde çıkan fotoğraflarını
görünce, dost ülkenin Başbakanına
acıamak elden gelmiyor doğrusu.
Zira böylesine güzel bir politikacı
insanın aklını başına getirmez, ol-
sa olsa aklını başından götürür!

Bu durum karşısında ne yapsak
bilmem ki... Başbakan Wilson'a mı
üzülürsün, milyonlarca insanın akıl-
sız bir Başbakanın elinde kalacağı-
mı mı düşünürsün?

Bilindiği gibi akılla seks bir ara-
da barınamıyor nedense. Biri güç-
lendi mi, diğeri gücünü yitiriyor.

CUMA

Piyango

Yapılan istatistiklere göre Türki-
ye'de 66 bin kişiye 1 cankurtaran,
600 bin kişiye 1 cenaze arabası, 120
bin kişiye bir itfaiye arabası düşü-
yormuş.

Oto değil, Toto mübarek! Üstelik
Toto insanı milyonlarca götürür, di-
ğeri en azından hastaneye yatırır!
O da, yüzbinlerce insan arasından
sana sıra gelirse!...

CUMARTESİ

Yapma be yahu!

Kafası kızan altmışyedilik ihtiyar
ağırbaşından kurtulmak için olacak
usturayı kavradığı gibi tenasül uz-

GÜN

vunu kesmiş ve nedenini sorarlara,

«Nasıl olsa işe yaramıyordum» demiş.
Ah baba ahl işe yaramayan uzuv-
ları kesip atmak âdet olsaydı, ney-
se. İyi ettin derdik. Üstelik sana ce-
saret vermek için kimimiz midemi-
zi, kimimiz dilimizi, kimimiz top-
tan kelimeleri keserdik. Bir bakıma
iyi de olurdu hani... Aklına güven-
diklerimizi kafasız gördük, çene-
sine güvendiklerimizi dilsiz görür-
dük, oyumuzu kafası yerinde olan-
lara verirdik.

Belki bir çığır açmayı kafana koy-
dun, tuttun usturayı vurdun! Ne de-
ğişti ki?...

PAZAR

Eksiklik var

Trafik hakkında uzun bir yazı
döktüren İngiliz dergilerinden biri,
şoförlerimizi öve öve göklere çıkar-
mış. Gerçi bu övgüden çok düpedüz
alay ya, neyse... Yayınlanan uzun
yazısında yazar, «Trafığı sıkışık yer-
lerde arabaya kullanma eksperleri,
Türk dolmuş şoförleridir.» diyor.

Yalan mı yâni? Yollar bütün gün
tıkalı kalmıyorsa bunun tek nedeni
şoförlerimizin akıl almaz ustalığı-
dır. Trafik kesildi mi kesildi, şerit
merit dinlemeyiz bizim aslanlar. Sağa
girer, sola kaçar, bıraksak iğne de-
liğinden geçer!

Sonra devam ediyor:
«Trafik lambaları kırmızı yandığı
zaman durdunuz mu, arkanızdaki
şoför size küfreder.»

Elbette küfreder. Hızını alamayıp
geriden bindirse daha iyi mi eder?
Kusura bakmayın ama, siz İngi-
lizler ters insanlarsınız zaten.
Kırmızıda durursunuz, yeşilde gaz-
larsınız. Kısacası ışıklardan emir al-
an bir garip âdemsiniz.

— Avrupa'dan geliyorum diye şunun kurumuna bak!..

ŞÖYLE ETRAFINA BAK..

Şöyle etrafına bak: insanlar grup grup.
Hayat kimine zehir, kimine de bal, şurup.
Kiminin sofrasında bir lüktür pembe turp;
El oğlu viski içer masalara oturup.
Köyde kız kaçırılır, düğün olur masrafsız;
Kiminin nişanına Beyrut'tan gelir Tarup.
Adam gözü kapalı ahr bir kız, evlenir;
Kiminin ömrü geçer: «Kız mı, değil mi?» sorup.
Kimi apartman diker, apartmanın üstüne;
Kimi dört köşe olur, hayâlen şato kurup.

İSTANBUL'DA TUR ATTIKTAN SONRA...

Döndüm, kaloriferin kara buğusunun sindiği duvarlı evime, ve elimle alnımı sıkıp, bu seferki «İstanbul'umu» özetliyorum...

Operanın açılışında bulundum Akbabam. Birbuçuk senedenberi altıncı kitabımı dost bir yayınevine teslim ettim, bizim enciklerin birini Robert College'e, öbürünü Arnavut Kız Koleji'ne aday kaydettirdim ve döndüm...

OPERA BİNASI MI?..

Opera binası, bir bina işte... Ne güzel ne çirkin, ne modern, ne eski stilde, ne gönüle hitap eden ne etmeyen... O para sarfedildikten sonra, elinde de insanın tepe tepe kullanabileceği, yığın yığın malzeme olduktan sonra, tabii ki ilk plüfürtüde yıkılmayacak, tabii ki ışığı ışıltısı olacak bir yapı... Üstelik de teferruatının «fini» si bir hayli aksıyor...

O 1400 kişilik salondaki, solgun bal koltuklarda, kumaşın suyuna gidişmediğini görmediniz mi? Çabuk ihtiyarlayacak genç bir yüz gibi belirsiz kırışıkları farketmediniz mi?... O akajunun üzerinde sırtan, yangın düğmesi galiba, onun kırmızı sırtkanlığına tutulmadınız mı?... Birakin patinaj yarışması organize edilecek kadar uçsuz bucaksız fuayeyi, sadece teferruata bakın alıcı gözle...

DELİ İBRAHİM :

«Menfi!» diye üzerime üzerime kinli hava tulumbalı püskürtmeyin. Kültür Sarayının Deli İbrahim'le kültür saçmaya başlamasına da tutuldum...

«— Efendim, vakitleri olmadı da. Elleri bu hazır vardı da...»

Günden güne, insanın duyduğu saçmalıkların da boyu büyüyor...

RADYOYU

anc
MEKİ
nime

Kuzum, ne zaman bir şeyden sorumlu insanların tam hazırlıklı ortaya bir şey koymalarına «vakitleri olur»?... O vakitleri neyle doldururlar ki, güzele, mükemlemele, şuuruya hiç zaman kalmaz... Herşey, atları yerine iğreti kakılı bir atlı karıncadaymış gibi döner ve üstüste yıkılır?...

Üstelik de elâlem gücünir, «Ooo cici!... Ooo dâhi!... Ooo paşal!... Ooo lala!...» demiyoruz diye...

Biz demiyoruz ama, bol bol deniyor Deli İbrahim piyesinde... Lala da deniyor, paşa da deniyor...

Perde açıldığında, Şehzâde kafesinde senelerce yaşamış İbrahim'i zorla tahta oturtmaya çalışıyorlardı... Tedbirli vezirle padişahın zavallılığının önünde, tasalı tasalı kavuklar sallıyorlardı... Sonra, Kösem, anası geliyordu, dışlarına kadar sırmalı bir entariyle... Oturuyordu padişah...

Kösem kendi kendiyile monoloğa ediyordu sahnelerin birinde:

«Çok çektiydi ye... Herkes Sultan İbrahim'in kalıntısı türü tahta var ye... Sonra, y getiriliyordu, ve nefesine kar kinle... Sonra karyolayı aydı vuniçine kaça Turhan'la sev şah: «Olduuu. ver» diye.

Yavaş yavaş lan yaratığın yapmaya başl Meydan okur Lalasını idam

Mini eteğe ilgi her gün bira

Dünyada ilk «göz nakli» yapıldı. — Gazeteler —

— Ne çok seyircisi var... B

YKOT!

İRA
BUB
YAZIK

a Murat» di-
üzülüyordu;
rku seneleri-
yonlardan ö-
diremiyor di-
r Cinci Hoca
hu yatıştıran
en veren, tel-
«baldakenli»
ordu ışık. Ka-
nbe kıyafetli
iyordu padi-
anama haber
cudan kurtu-
acağı şeyleri
İbrahim...
başlıyordu...
iyordu. Der-

a artıyor. — Gazeteler —

zbinklik bir stad lüzum!..

— Size güvenmediğimi de nereden çıkarıyorsunuz kuzum?..

Gene, bahtsız sultanı oynayan da, ve bahtsız kemaneş Mustafa Paşayı (lâkabı hoşuma gidiyor) oynayanda bazı kımlıklar var...

KITABEVLERİNİ ZİYARET :

Birbuçuk seneden beri bitirmiş olduğum, kitaplarımın altıncısını (her kitap bitiriste, yeni bir suç işlemiş gibi oluyorum, valla billâ, değişik nedenleri var!...) dost bir yayınevine götürdüm... Sonra Güllüşah Kitabevine vardım... Güllüşah... Çatlamış olan bir aşk efsanesi. Fena oluyor efsanelerin çatlaması... Ev temizler gibi dükkânını yıkıyordu Güllüşah, yüzünün ifadesi olgunlaşmış, pırıltsız ve kararlı... Kara elmaslar gibi pırıltsız gözlü bir küçük kız çocuğu, minik parmaklarında bir dünya görüyordu ki, onlara bakıyordu uzun uzun. Bu Elif'ti... Ah Babiâli, ne garip insancıl bir tarafın var!... Şansın açık olsun Güllüşah Bacı!...

HOŞÇA KAL İSTANBUL :

Güneşin oynadığı bir gümüş o-
vaydı deniz. Saltanatlı kavisler
çizerek, yüz müydüler, ikiyüz
müydüler, kocaman Yunuslar Bo-
ğaz'a doğru ilerliyor. Araba va-
purunda herkes onları seyretmek
için bir tarafa yığılmışlardı...
İstiflerini bozmadan, perendeleri-
ni rahat rahat, âhenkil âhenkil a-
tarak, uzaklaşıyorlardı. İyi ki
yeryüzünde böyle manzaralar
var. Kavislerinde döndüyordum,
yanlarına katılmıştım... Keşke
ben de onlardan biri olsaydım...
Halbuki, dönecektim başkente,
kördüğünün tam göbeğinde
bulmak için kendimi, yaralı, is-
teksiz, acılı. Dur dur, dur Ak-
babam, bu sefer öylesine savaş-
lar verecek kil...

Nimet ARZIK

.. ŞÖYLE ETRAFINA BAK

Vatandaş ses çıkarmaz; dinler, dinler, hep dinler...

Politikacı vaad ederken durup durup.

Seçim okus fokusla, kalkınma lâflarıyla

Oyları kazanmaktır, seçmeni uyutturup.

Apartmacı senarist kendisini kandırır;

Yürüttüğü eseri «yazdım!» diye yutturup.

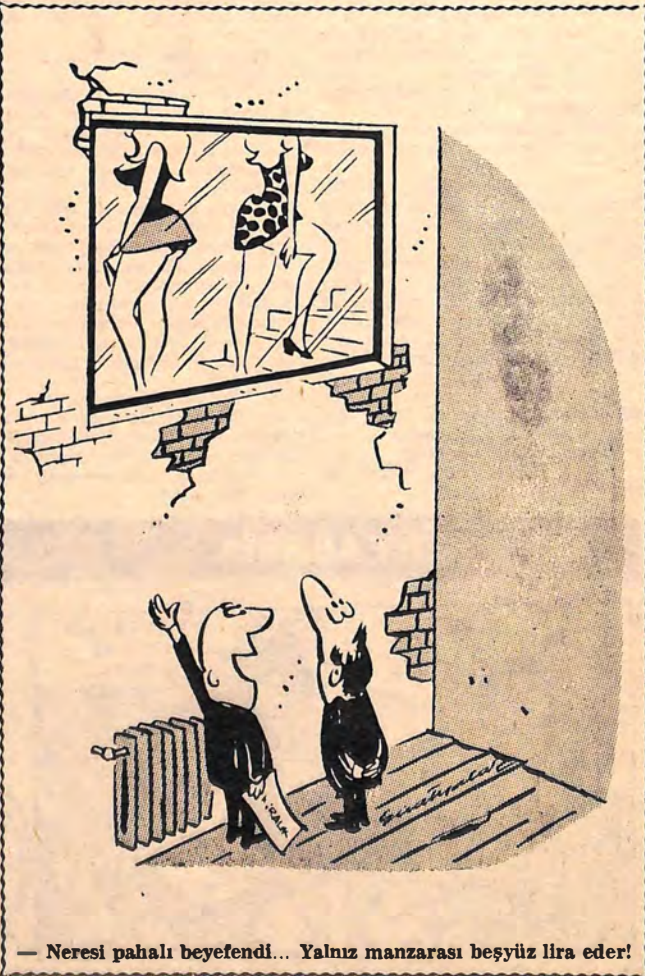
Yönetmelik yüzünden öğrenci boykot etse;

Bizde de ilgililer hop kalkar, hop oturup.

Yaşamak nedenlerin bilincine varmaktır.

«Boşver!» deseler de sen; düşün dur, kafa yorup...

Mukadder ÖZAKMAN

— Neresi pahalı beyefendi... Yalnız manzarası beşyüz lira eder!

Siz benim kısılgıma bakma-
yın, çok büyük adamlar çık-
mıştır bizim sülâleden. Fakat
büyüklüklerinin farkına varan olma-
dından, bir süre yaşadıktan sonra
kimi ecelden gitmiş, kimi kahrın-
dan... Hele amcalarımın büyüklük-
lerine diyecek yoktur. Onlar doğma-
saydı bu memleket milliyetçiliği mi
bilirdi, kalkınmayı mı gördü? Ka-
panın elinde kalırdı her şeyimiz!
Amcalarımın üçü de insan değil, bi-
rer ateş parçasıydı sanki! Babamın
ölümü üzerine kafa kafaya verip, bi-
zi kalkındırmaktan başlamışlardı
işe. Büyük amcama göre, oturduğ-
muz yedi hisseli mantara dönmüş
ahşap evin sağ solu onarılır da ki-
raya verilirse, kimseye muhtaç ol-
madan pekâlâ yaşar giderdik.

Annem:

— Öyle olsun, demişti. Tek şu ye-
timlerin karnaları doysun da, ev na-
sıl isterseniz öyle olsun.

Ertesi gün üç buçuk parça eşya-
mızla biz dışarı, amcamın getirdiği
ameleler içeri... Kapılar pencereler
söküldü, ara bölmeler yıkıldı, sıra
merdivenlere gelince ortanca amcam
karşımıza dikildi:

— Neden yıkıyorlar evi?

— Yıkıyorlar, dedi annem. Ağa-
beyimin emri üzerine değişiklik ya-
pıyorlar.

Sonra büyük amcamla aralarında
geçen konuşmaları anlattı.

— Yahu çıldırdı mı bu adam? di-
ye amelelerin yanına koşup, yıkım
işini durdurdu ortanca amcam. Ka-
vak ağacı gibi temelden sallanıp du-
ran evin çatısı onarılır mı?

— Bilmem ki, dedim annem. Ak-
lim erse kendim yapıyordum.

Ameleleri toplayıp birinci kata in-
dirdi:

— Önce şuradan başlayın. Döşe-
meler sökülecek, ara bölmeler atıl-
cak, sonra... Neyse siz söyledikim
kadarını yapın, ben yine gelirim.

Kazmayı küreği kapan girişti alt
kata! Tozdan dumandan göz gözü
görmüyor! En küçükleri olan Sami
amcam haber almış, geldi:

— Yahu yenge, dedi, hiç kafa yok
mu sende? Bu evi yıktırırsan başını
zi nereye sokarsın?

— Yıkırmıyoruz ki, dedi annem.
Yaptırıyoruz.

Öteki amcalarımın verdikleri e-
mirleri, yürüttükleri fikirleri anlat-
tı.

— Olmaz, dedi Sami amcam. De-
li mi bu adamlar? Hem kiraya vere-
ceğinizi söylüyorsunuz, hem evi yer-
le bir ediyorsunuz!

Bir koşu durdurdu yıkım işini.
Biz üç kardeş sokağa yığılan eşya-
ların üzerine tünemiş, dört duvar
kalan evimizin pencere boşlukların-
dan dışarı çıkan toz bulutunu sey-
rediyoruz. Annem sordu:

— Böyle mi kalacak şimdi bu ev?

— Böyle kalır mı canım, dedi Sa-
mi amcam. Yapılmışken güzel bir
şey olması için yıktırılacak.

Annem kuzu gibi melledi:

— Neresi yıkılacaksa göster de
yüksünler bari.

— Plânsız olmaz, dedi Sami am-
cam. Beş dakika müsaade et de, şu-
rada ayak üstü bir plân çizeyim.

Dedim ya bizim sülâle büyük a-
dam yetiştirir diye... Ne okumuşluk-
ları vardır amcalarımın, ne de ya-
pılarda çalışmışlıkları... Allah ver-
gisi... Hemen ayaküstü yapılacak
değişikliğin plânını çizdi, birtakım
hesaplar yaptı, sonra ameleleri ba-
şına topladı, eline geçirdiği bir kaz-
mayla:

— Şurası şöyle olacak, burası böy-
le olacak, diye yaradana sığınıp sa-
ğa sola birkaç kazma attı, bizim
yedi hisseli tarihi ev büyük bir güm-
bürtüyle yer yüzünden kalktı!

Aileyi kalkındırmaya çalışırken bi-
zim evin yıkılması, hiçbirini yıldır-
madı:

— Boşverin, üzölmeye değmez, de-
di büyük amcalarım. Kalkındırmak
şöyle dursun, bu aileyi ayakta tut-
mak bile mümkün değildi. İyisi mi,
biraz da memleketi kalkındırmaya
çalışalım.

Annem:

— Siz bilirsiniz, dedi. Kazma lâ-
zım mı?

Değilmiş. Kazmanın sağlayacağı
sonucu, başka yollardan da elde e-
debilirlermiş. Biri politikaya atıldı,
biri ticarete...

Ağabeylerinin söylediklerini duyan
Sami amcam:

— Haltetmişler! dedi. Bu aile kal-
kınılmaz mı ha?... Temel dururken
tavanda işleri ne tereslerin? Toplu-
mun temel aile olduğuna göre, ona
el sürmeden memleketi nasıl kalkın-
dırırsın?

— Valla bilmem dedi annem. Kaz-
ma vermeye kalktım almadılar.

— Bilmeyecek bir şey yok yenge,
dedi Sami amcam. Aile, mahalle,
köy, kasaba, şehir kalkınması ta-
mamlanmadan memleket nasıl kal-
kırır? Yapacağız derken evi de böy-
le yıktı bu namussuzlar! Sakın uyma
onlara... Kendinden bir iğne bile
verme.

— Peki, ne yapayım?

— Dur, kafamda şöyle bir plânla-
yayım, ne yapacağımı söylerim. Te-
melden tepeye doğru memleketi bir
kalkındırayım, kalkınma nasıl olur-
muş görsünler!

Yıkıntının başına çömelip, başladı
tırnağını kemirmeye...

Sami amcamı çok iyi tanırım. Tır-
nağını kemirmeye koyuldu mu, en
içinden çıkmaz durumlardan sıy-
nılmaması bilir. Vaktiyle söyledikle-
rine inansaydık, dediklerini yapsay-
dık, bugün şehirlerimizde ne gece-
kondu mahalleleri olurdu, ne hileli
mal satan bulunurdu. Hatta anne-
min söylediğine göre, Birinci Dün-
ya Savaşı yıllarında, savaş sonrası
neler olacağını çok önceden tahmin
etmiş, vatani kurtarmak için bir
plân hazırlayıp ağabeylerine:

— Durum kötü, kurtuluş için sa-
dece bir yol var, demiş.

— Söyle, demişler.

— Elimizi çabuk tutup, biz işgal
edelim memleketi, demiş. Hiç olmaz-
sa işgal kuvvetleri gelemes, gelse bi-
le işgal edecek toprak bulamaz.

Babam su koyvermiş:

— Olmaz, demiş.

Hâlâ aklına geldikçe:

— Aaah oğlum, ah! diye dövünür
annem. Babamın inatçılığı tutmasay-
dı, işgal mi gördürdü bu memleket?
Hele gecekonduları icat edilmeden ö-
nce söyledikleri bütün ayrıntılarıyla
aklımda:

— Günün birinde köyünden kal-
kan kente akacak, iki tahta parça-
sı uyduran onun bunun arsasına bir
kulübe kuracak, bu güzelim şehir
yaşanmaz hale gelecek!

— Ne yapalım canım, diye kafa
tutmuştum ağabeyleri. Zabıtası var,
belediyesi var, valisi var. Onlar du-
rurken, bu meseleyi de biz mi hal-
ledelim yâni?

Fakat günün birinde şehrin gece-
kondu yuvası haline geldiğini görün-
ce:

— Ne haltettik de Sami'nin sözle-
rini dinlemedik? diye çok dövün-
müşlerdi. Kırk yılda bir küçük sözü
dinleyip sahipsiz arsalarla ev yap-
maz mısın, işte böyle kulübeleri dol-
durur eloğlu!

Amcamın tahminde yanılmadığını
bildiğimizden, vereceği kararı me-
rakla bekliyorduk. Tırnağını kemire
kemire bir güzel törpüledikten son-
ra:

— Para edecek bir şeyin var mı?
diye sordu anneme.

— Topu topu iki bilezikle, üçyüz
lira kadar bir paramız var, dedi
annem.

— Ver onları bana, dedi. Herifler
gelirler, yetim hakkı, öksüz rızık
demedene elinden alırlar.

Parayla bilezikleri verdi annem.

— Şimdi hissedarlar hak isteme-
den şu enkazı bir yıkıcıya satalım.
Sattu.

— Eldeki parayla evin arsası üze-
rine tek katlı küçük bir dükkâncık
yaptık mı...

Annem sordu:

— Ev meselesini ne yapacağız?

— O kolay yenge... Dükkânı işle-
tip gereken parayı biriktirdik mi,
istediğinizden âla bir ev alırsız size.

— Evet ama, dedi annem, eldeki
para dükkân açmaya yeter mi?

— E, biraz borçlanacaksınız tabii...

Çaresiz kalan annem bizi işaret
etti:

— Çocuklar da çok küçük. Dük-
kânla başa çıkabilirler mi?...

— Sen merak etme, dedi Sami
amcam. Dükkânı ben çalıştırırım,
onlar yardım ederler.

Birkaç bin lira borçlandık ama,
dükkân inşaatını bitirdi. Yine biz
borçlandık, o mal getirdi. Başladık
durmadan dinlenmeden çalışmaya.

Yedi yıl geçti aradan. Bir fabri-
kada çalışan kardeşlerimin kazancı-
dikları parayla annem bize bakıyor,
ev kirası veriyor, borç taksitlerini
ödüyor. Bana gelince: Sabah karan-
lığında dükkânı açıyorum, çıraklık
yapıyorum, hamallık yapıyorum ve
metelik alıyorum.

— Yenene dağ dayanmaz, diyor
Sami amcam. Ailece kalkınmak için
tasarruf şart! Sık dişini, önce ser-
mayeyi çoğaltalım, sonra icabına ba-
kalım.

Kalkınmayı tabandan tavana hal-
letmek için başını kaşıyacak vakti
yok Sami amcamın. Dükkânın geli-
ri ile ev geçindiriyor, elbise dikiti-
yor, çoluk çocuğunu okutuyor, son-
ra bize hesap vermek zorundaymış
gibi:

— Memleketin kalkınması için
gençlerin okutulması şart! diye bir
takım açıklamalarda bulunuyor.

Son zamanlarda kendi bakımın-
dan aile kalkınmasını hallettiği için,
semtin kalkınmasına el attı. Fırsat-
çıların eline geçmesin diye sahipsiz
arsaları çeviriyor, tefecilerin kazığı-
nı yemesin diye fakir fukaraya yüz-
de otuzbeş faizle para veriyor ve ti-
caret ahlakından yoksun birtakım
hilebazlara iş alanı bırakmamak iç-
in dükkânın ardiye kısmında yeni
yeni gıda maddeleri icade ediyor.

Geçenlerde bana:

— Bir yıla kalmaz topyekûn kal-
kındırmazsam bu memleketi kellemi
keserim! dedi.

Sami amcamın hangi sözü yanlış
çıktı ki, bu kıksını inşallah dedikle-
ri bir olsun, bizim de evimiz ola-
cak, dükkânın kazancından bizim
de karnamız doycak, bizden geçti
ama, ilerde belki bizim de çocukla-
rımız okuyacak. Hele bir kalkına-
lım...

Vedat SAYGEL

TATLI SERT AİLESİ

çizen: ZEKİ

VERLİ FILMCİLERİMİZ DAHA UYUSUN

Hakiki dağları bekleyen kız Ruhsar
İtalyan filmcileri ile anlaşıyor.

MUSSOLİNİ ÇEKERKEN
Kamera Kuru filmindir... Ki-
rasını lütfen verin...

Hayatla hayalın karıştığı büyük bir sinema hadisesi birden su yüzüne çıkmış, İtalyan rejisörlerinden Mussolini hava almak için gittiği Anamur dağlarında o havaiyi bekleyen çırılçıplak bir kızla karşılaşmıştır... Yanındaki senaristi Guiseppa Verdi'ye derhal bir hikâye çiziktirmasını emreden Mussolini kızı elbiseler çoraplar, çantalar, ayakkabılar vaa-

detmiş fakat Ruhsar rejisör ve yanındakileri tırmaklayarak her yerlerini kan içinde bırakmıştır...

KIZ ZAPTEDİLİYOR

Filmciler bu vahşi mahlûku üstüne ağ atarak yakalamışlar ve kendine usuletle maksatlarını anlatmışlardır... Bir eşkiyanın dağa kaldırıp orada unuttuğu Ruhsar, onların dilinden bir şey anlamamış fakat verdikleri sandöviçleri yemiştir...

FİLM ONBEŞ MİLYON LİRETE ÇIKACAK

Böyle tabii bir konu bulduklarından çılgına dönen İtalyan filmcileri derhal harekete geçmişler ve kızı dağa kaldıran ayı rolü için erkek artist aramaya başlamışlardır... Birçok kişi bu ayı rolü için talip olmuş, filmciler nihayet Yeşilçam'dan Ayı Kâmil'i seçmişlerdir... Kâmil yüzlerce filmde başarı ile vahşi hayvan rolleri oynamıştır... Deneme filminde Kâmil coşarak önüne gelene saldırmış ve homurdanarak Ruhsar'ı kaptığı gibi dağlarda kaybolmuştur...

FİLM YATİYOR MU?

Neye uğradıklarını anlamayan filmciler jandarmaya yardımıyla Ayı Kâmil'le Ruhsar'ı aramaya başlamışlar, fakat Kâmil ve kız dağlara onları yaklaştırmamıştır...

Filmin çekimine heyecanla devam edilmektedir...

FIKRA:

T.R.T. NE OLACAK?

Seçim senesine girdik... Haberiniz vardır... Yani bu yıl seçim var... İktidarın TRT. Kanununu değiştireceği söyleniyor... Olabilir... Fakat radyonun programlarına tesir edeceğini sandığımız bu tutumda bir vaziyet yüzünden iktidarın muhalefetle çatışmasını kimse tayin edemeyecek ve neticede vuku bulacak neticelerin sonunda vatandaş vicdanında şüpheler uyacaktır... Demek istediğimiz TRT gibi bir kurumun netice olarak politik görüşlerin başka açılardan gelmesinden dolayı elde edilecek kazanç iktidara olduğu kadar bize de tesir edeceği halde memleket çapında olması kabul halinde olabilir... Aslını sorarsanız kimseye bu hakkın verilmesini isteyenler arasında çekilecek kurrada kazananlar gene biz de olabiliriz... Sen ne söylüyorsun yahu?...
EŞREF KEKİK

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1971 — YIL: 1969 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

SU TESTİSİ UNKAPANI YOLUNDA KIRILDI

Senenin en zarif ve enteresan cinayetlerinden biri dün 34 XYZ 666 numaralı Opel Fahrettin'in taksisinde işlenmiş, binlerce kadının iffeti, orası burasıyla oynayan Raspotin Osman dostu konsumatris İffet Çamaşır tarafından vahşi bir vaziyette öldürülmüştür...

ARTIK HİÇBİR KADINI MAHVEDEMEYECEKSİN ALÇAK

Kumkapı'da Arap Seyfi'nin gazinosunda çıkköfte ile iki büyük rakı içen aşıkalar Opel Fahrettin'in arabasına binmişler ve işte o anda münakaşa başlamıştır. İffet kendine tokat atan Raspo-

din Osman'a: «— Artık yeter... Senelerdir kadınları mahvettin... Muallâ'nın, Neclâ'nın, Fikriye'nin, Ayten'in ve Öbürkülerin hesabını vereceksin eşşoğlu eşek!» demiş ve yanında taşıdığı ve dans ederken aksesuar olarak kullandığı mızrağı Osman'ın vücudunun muhtelif yerlerine sokup çıkarmaya başlamıştır...

EKİP GEÇ GELMEYDİ

Ekip ancak köprünün başına iki saat sonra gelmiş fakat kanlardan arabaların tekerleklerini kan tutmuştur... Aynı anda İffet maktulü arabadan çıkmış, yüzlerce arabanın ve binlerce kişinin gözü önünde Osman'ı Halî'e atmıştır... Ceset bir anda sulara kaynamış, çılgin bir hale gelen kadın parmaklıklara çıkarak: «Üstüme varmayın, ben de kendimi atarım!» diye tehdit savurmuştur...

AMANVERMEZ KADRI ATLIYOR

O anda cesur polis şeflerinden Amanvermez Kadri, kadının arkasından dolaşmış ve bir boyundurukla azgın kadını yakalamıştır... Bütün İstanbul'u mateme

SON DUANI ET OSMAN — İffet onbeşinci darbeyi vuruyor, Osman sanki bir şey yokmuş gibi duruyor... Ne terbiyesizlik... Ayıp... ayıp...

gömen bu yılın cinayeti sırasında yüzlerce kasa gazoz, bin beş yüz lăhmacun, tonlarla eğlencelik satışı yapılmıştır...

OSMAN'IN KURBANLARI FEVKALÂDE GÜN İLAN ETTİLER

Osman'ın temizlenmesinden sonra birer sabun daha süren Osman'ın kurbanı yüzlerce kadın bu azılı zamparadan kurtuldukları için bu günü fevkalâde gün ilan etmişler ve komşularına evlerinde yemek vermişlerdir... Ayrıca İffet'i Osman'ın kurbanı beş kadın avukat müdafaa edecektir. Kriminoloji tarihine Unkapani cinayeti olarak geçecek olan bu cinayetin filmi ve romanı yakında çıkacaktır... Ödemeli gönderilir...

İSTANBUL CASUS YATAĞI HALİNE GELDİ

Yukardaki resimde de gördüğünüz gibi türlü memlekete bağlı casuslar İstanbul'da kol gezmekte ve şifreler havada uçmaktadır... Samanlıktan, bodrumlara kadar her yerde çalşan casuslar, en gizli haberleri on liradan yüz liraya kadar alıp satmakta ve yollarını bulmaktadırlar... Şehri bunlardan temizlemek ve faaliyet göstermek için kurulan casus tutma ekipleri bu gibilere zehirli çörek, manitalı limonata, kapalı kurmakta, yakaladıkları casusları hudut harici etmektedirler... Kapıdan kovulup bacadan giren bu casusların kökünü kurutmak için yüzlerce kutu D.D.T.'ye ihtiyaç vardır... Yukardaki resimde iki casus bir samanlıkta birbirlerine şifre verirken görülüyor. Ayakların duruşu bile şifreye göre ayarlanmıştır...

Yakup bey:
— Duymanın mı yahu, seni müdür bey çağırıyormuş, dedi...
İlyas efendi doğrulamadı... Sanki belki kopmuş gibiydi.
Süleyman bey:
— Yine mi hastasın? diye sordu...
— Yok yok, şey! diye inledi...
Adnlarını sürüye sürüye dışarı çıktı... O çıkar çıkmaz, Süleyman bey:
— Yahu vallahi bu çocuğa bir şeyler oldu, anlamıyorum, dedi. Galiba çok hasta söylemiyor bize.
Yakup bey:
— Vallahi bilmem ki, dedi...
Dehri efendi:
— Aşkır aşk, diye güldü...
— Sen de zaten aşktan başka bir şey bilmezsin...
— Neden aşk ulmasın?... Aşkla yaşamıştır bütün dünya... Uku bak tarifi. Hep sevmiş adamlar... Aşk uğruna devlet yıkılmışlar be, sen ne diyorsun öyle!...
İlyas efendi müdürün kapısında nerdeyse yere yıkılacaktı... Kapıyı zorla açtı. Vücudunu taşınarak istemeyen bacaklarını, zorla sürükledi...
Ama o da nesi? Müdürünün suratı asık falan değildi. Her zamanki gibi, elinde yeşil kalemi, masaya vurup duruyordu.
— Buyrun İlyas efendi oturun, dedi.
İlyas efendi, her zamanki gibi oturmadı...
— Sizi özel bir şey için çağırırım...
«Tamam, Remziye meselesini açacaktı. Önceden yumuşak davranarak İlyas efendinin ağzını arayacak, sonra kaşlarını çatarak, zile basıp polisleri çağıracaktı...»
— Buyrun efendim!...
— Bizim kızın matematiği zayıf. Bu yıl da beşinci sınıf imtihanlarına girecek, acaba biraz ders verebilir misiniz diyecektim? Öğleden sonraları gelse, şöyle bir iki saat meşgul olsanız... Mümkün mü?
İlyas efendi, derin bir nefes aldı:
— Olur efendim, dedi. Gerçi benim de hesabım pek kuvvetli değildir ama, olur efendim olur...
— Bunun için çağırıştım sizi... Ne o hasta mısınız siz?
— Değilim efendim.
— Yüzünüz sapsarı da...
— Dün üşütmüştüm biraz...
— Aman kardeşim kendinize iyi bakın. Bekar insan hastalandı mıydı soluğu hastanede alırdı. Hastanede de nasıl bakarlar bilmem bilir misin? Onun için hasta olmamaya bak... Yarın gelsin mi kız?
— Gelsin efendim.
— Çok teşekkür ederim!...
İlyas efendinin neşesi bir anda gelmişti yine yerine... Ama içeriye girer girmez yıldırım çarpmışa döndü... Remziye hanım gelmişti. Yanında da yaşlı birisi vardı. Mutlaka babasıydı bu... Babasının mektup meselesinden ötürü getirmişti... Adamın giyinişine bakılırsa çok zengin olmalıydı, ensesinin kalınlığına bakılırsa çok forslu bir kişi olmalıydı...
«Evet evet, daha İlyas efendi içeri girer girmez dik dik bakmıştı onun yüzüne... Şüphesiz dosdoğru müdürün yanına gidecekti. Ama İlyas efendi içerdayken, İlyas efendi için sürgün planları, meslekten atma planları hazırlanamazdı. Onun dışarı çıkmasını beklemişti. Şimdi yüzüne tükürecek ve müdürün odasının yolunu tutacaktı... Sonra müdür, tüh diyecekti, ben de kızına ders vermesi için söylemişim. Eksik olsun böyle bir namussuzun derisi...»
Korkusundan Remziye hanımın yüzüne bakamadı... Hattâ şu anda Remziye hanım odanın neresinde, onu bile bilmiyordu... Hipnotizmaya tutulmuş gibi, gitti sandalyesine oturdu... O zaman farkettiler Remziye hanımı...
Remziye hanım:
— Nasılsınız? diye sordu...

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Kendine mi diyordu? Yok canım, olamazdı, soramazdı böyle!... Biraz sonra kızılca kıyamet kopacaktı... Belki de böyle demekle:
«Gözüne dizine dursun dün verdiğim aspirin, içtiğim su» demek istiyordu...
İlyas efendiye:
— Sana da tanıştırayım, dedi ve yaşlı adamı gösterdi... Babam, bu da size bahsettiğim İlyas efendi...
Kalantor adam:
— Haa, öyle mi? dedi...
«İşte şimdi üzerine atlayacaktı. Önce yakasından tutacak, sonra kaldırıp yere çalacaktı...» Kalantor adam yerinden kalktı, kolunu ileri doğru uzatarak İlyas efendiye yaklaştı.
«İşte, işte şimdi yumruk iniyor başıma!...»
Ama inmedi. Adam elini uzatmıştı İlyas'a... İlyas efendi, bu uzatılan eli, şimdiye dek gördüğü en güzel el olarak düşündü o anda...
— Memnun oldum efendim!
— Ben de efendim...
— Kızım dün hastalandığını söylemişti de...
— Şimdi iyiyim efendim.
«Bu da galiba demin müdür için düşündüğü gibi hareket ediyordu. Önce biraz dostluk gösterecek, ondan sonra ağzından söz alacak ve darbeyi indirecekti...»
Süleyman bey, içtiği en ucuz sigaralardan çıkararak:
— Efendim buyuramaz nusunuz? dedi kalantor adama.
Adam, teşekkür ederek aldı sigarayı. Ve ilk nefeste de öksürdü...

— Vallahi, kızım sizleri görmemi çok arzu etti Sizlerden hep sitayişle bahsediyor. Aman babacığım, arkadaşlarım şöyle iyiler, böyle iyiler, diyor...
İlyas efendi, başını yavaş yavaş kaldırarak Remziye hanıma baktı. Remziye hanım da o anda İlyas efendiye bakıyordu. Göz göze geldiler. İlk önce gözünü indiren İlyas efendi oldu. Ve o anda, Remziye'nin gözlerinde bir nefret okur gibiydi...
«Ben sana kardeş gözüyle bakayım, ben sana aspirin vereyim de sen bana utanmadan öyle mektup yaz ha!...»
Bakmadı bir daha Remziye hanımın tarafa...
Kalantor adam anlatıyordu:
— Efendini, kızımın paraya pula ihtiyacı yok... Ama bir kere tutturdu evde canım sıkılıyor diye... Ben de buraya sokuverdim... Oysa ki anesi, kızım, gel evde otur, ara sıra arkadaşlarıyla gezmeye git, pikniğe git, diyorsa da bizim Remziye hayır diyor...
Remziye hanım:
— Aman babaaa, yine başlama, dedi...
— Başlamıyorum kızım. İsteddiğin gibi çalışabilir, istediğini yapabilirsin. Hem çok iyi arkadaşların var...
Süleyman bey aynı zamanda en iyi yağcılardı... Belki de bu yağcılığı onu buraya başkâtip yapmıştı...
— Estağfurullah efendim, o kendi iyiliğiniz, dedi.
— Rica ederim...

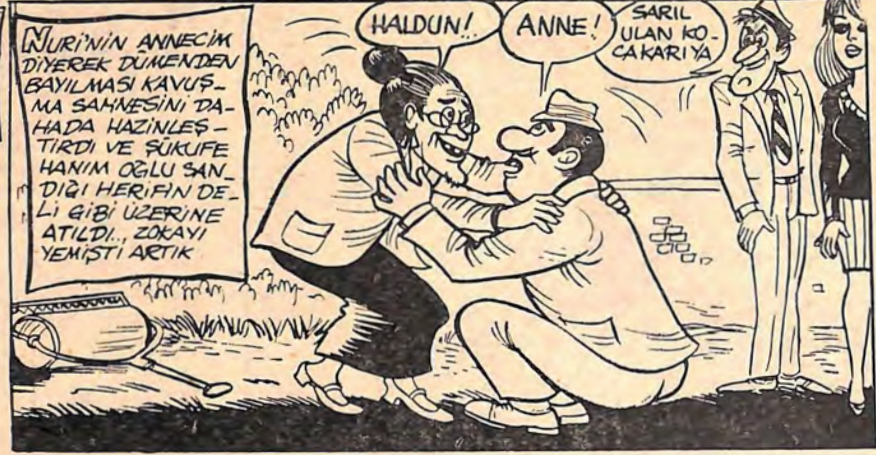
— Evet evet öyle efendim. Biz Remziye hanımı çok seviyoruz...
Acaba Remziye hanım bugüne dek babasını hiç daireye getirmemişti de, bugün niye getirmişti? Yoksa babasını göstererek İlyas efendiye gözüne mi vermek istiyordu? Şayet öyle ise, çoktan korkmuştu İlyas efendi. Daha adamın kalın ensesini, yükü göbeğini, pahalı elbisesini görür görmez...
Adam biraz oturdu. Sonra:
— Ben biraz da müdür beyi göreyim, diyerek çıktı. Onu kapıya dek kızı götürmüştü...
«İşte şimdi müdüre mektuptan bahsedecaktı... Ama o kadar kötü bir adama benzemiyordu Remziye hanımın kalantor babası. Mutlaka bir tayinle savuştururdu işi İlyas efendi... Hem belki böylesi daha iyi olurdu. Hiç olmazsa uzaklaşırdı buradan, bu muhillerden, Remziye'nin nefes aldığı yerlerden...»
Gözü yine takıldı Remziye hanıma... Remziye hanım da ona bakıyordu... Bir kaç kez daha baktılar. Her bakışmadan sonra İlyas efendinin yüreği yerinden oynuyordu. Hem kızın gözlerinin güzelliği, hem de bu gözlerle bakarken duyduğu korku, ki heyecan bir yere gelinece, ölecek gibi oluyordu İlyas efendi.
Biraz sonra kalantor adamın başı gözükte kapıdan:
— Allahısmarladık, diyordu...
Süleyman beyle müdür bey, onu konağın kapısına dek uğurladılar...
Bir saat sonra da öğle paydosu zili çaldı... İlyas efendi, Remziye hanımla gözgöze gelmemek için daireden en sonra çıkmayı tercih etti. Süleyman bey zaten zil çalmadan onbeş dakika önce gitmişti. Zilin çalmasını elinde şapkasıyla bekleyen Dehri efendi ise, zille beraber çekti gitti. Yakup bey; birkaç dakika oyalandı. Dolmakalemine mürekkep çekiyordu...
İlyas efendiye:
— Haydi bakalım, dedi.
İlyas efendi, başını kaldırmadan:
— Ben biraz daha çalışacağım, diye cevap verdi.
— Senin eski hastalığın nüksetti galiba. Evlâdım fazla çalışana maddalya takınazlar Şayet işin bir iki dakika süreceksa bekleyeyim.
— Fazla sürer!...
— Eh, bana müsaade öyleyse!...
Yakup bey, Remziye hanıma, Allahısmarladık demediğine göre, demek ki Remziye hanım da gitmişti... İlyas efendi yavaş yavaş başını kaldırdı.
Evet, gitmişti...
«Demek ki bana küsmüş... Küsmüş de değil, iyice kızmış. Belki de benim işimi öğleden sonraya bırakmışlardır. Müdürle kalantor adam konuşmuşlardır, kendi aralarında, bu işi öğleden sonraya bırakalım, demişlerdir...»
İlyas efendi, başını masanın üzerine koydu. Akşamdan beri o kadar yorgundu ki, başını kaldırdığı zaman dünyanın fırıl fırıl döndüğünü hissediyordu... Kendi kendine:
— Artık olanlar oldu, cesur olmalıyım, diye düşündü...
Ama nasıl cesur olmalı! Her şey aleyhindeydi. Ellerinde delil vardı. Yazdığı mektuptan âlâ delil mi olurdu? Keşke konuşsaydı...
Kapı yavaşca açıldı ve içeriye Remziye girdi...
«Hayır, olamazdı bu!... Bu bir kâbustu... Yine akşamki kâbuslardandı...»
Başını iltici elleri arasına alarak gözlerini masanın üzerindeki kurutma kâğıdına diktı... Remziye hanımın ayak seslerini duyuyordu. Mutlaka bir şey unuttuğu olmalıydı. Şimdi unuttuğunu alır ve giderdi...
— İlyas efendi!...
Kendi ismini çağırıyordu... Yoksa:
«Bak benden ötür dilersem, her şeyi unutturum. Evet her şeyi unutturum. Sen de başka yere tayin olmaktan kurtulursun mu diyordu?»
(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

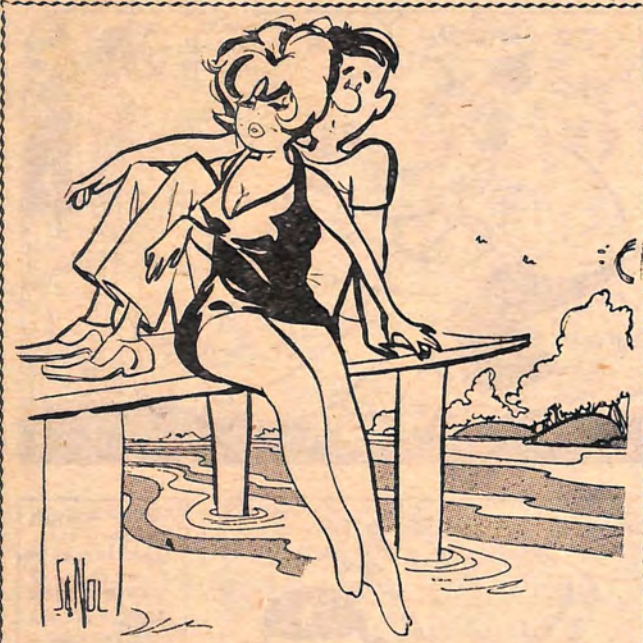
Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01, İstanbul

(Basın : 60600 — 76)

TABİİ PALAVRA DEVAM ETTİ NURİ BU BALIK ÇI AİLESİNİN ONU BOZZADA AÇIKLARINDA TOPLADIKLA- RINI DRAMATİK BİR POZLA AN- LATTI. ŞUKUFE HANIM KESİNTİ RIZA- YI, SEZAI USTA- YI VE AYTEN'İ AĞZINI GARPI- TARAK SÜZDÜ SONRA KARGA SESİYLE KO- NUSTU...

— Sen de çıkarsana ayak kabırlarını... İnsan soyundukça rahat ediyor!..

**MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN**

Delta Reklamcılık

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizdeki olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini IBM makineleri ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımızda "Emniyet ve Sürat" parolasıdır.

NAYLON gecelik Tanya'nın güzel vücudunu öylesine belirtiyordu ki... Rod Sabi bir hayal görmüşcesine gözlerini kocaman kocaman açtı. Aman Yârabbi!... Bir mucizeydi bu! İnanılacak şey değildi!

Oysa az önce koltuğuna rahatça gömülmüş, televizyonunun ekranında bir «Western» seyredirken kapının çalındığını duyunca, nasıl da sinirlenmişti! Ne olursa olsun hiçbir kovboy, gecelik içindeki bu güzel komşusu kadar onu heyecandırılmazdı! Tanya'nın gece yarısı, hem de yatak kıyafetiyle gelmesine bir türlü akıl erdiremiyordu. Güzel kadının gözleri dehşet ve sıkıntıyla doluydu.

— Çok rica ederim geliniz, diye yalvardı.

Sesindeki heyecan, güzelliğini bir kat daha artırıyordu.

— Kim geldi kocacığım? Bakışları tül gecelik içindeki diri vücutta dolaşan Rod Sabi, karısının yatak odasından gelen sesiyle kendini toparladı:

— Bir şey değil sevgilim, diye cevap verdi. Komşumuz bir şey soracak galiba.

Tanya, nefes gibi bir sesle ricasını tekrarladı:

— Yalvarırım geliniz. Doğacak bir felâketten beni ancak siz kurtarabilirsiniz.

— Peki ama nasıl?... Kocam geliyor... N'olur çabuk bizim tarafa geçiniz.

— Anladım sa arap olayım, diye kekeleydi Rod. Hem kocam geliyor diyorsunuz, hem beni evinize davet ediyorsunuz.

— Anlamıyor musunuz, erkek arkadaşım var içerde... Kocam onu görünce ikimiz de mahvoluruz! Haydi geçin bizim tarafa...

Rod Sabi düşündü:

— Evet ama kocanız beni görürse ne der?

— İnanın hiçbir şey diyemez. Bilirsiniz, körkütük sarhoş gelecektir yine. Zile basınca kapıyı siz açarsınız, yanlış geldiğini söyleyerek başınızdan savarsınız. Sizi tanıdığı için yanıldığını kendi de inancak, bu sefer bizim daire sanarak sizin kapınızı çalacak. Anlayacağınız o aralıp dururken, arkadaşım da giyinip kaçma fırsatını bulacak!

Kocanın gelişyle aşkın kayboluşu arasında doğacak boşluktan yararlanabileceğini düşünerek, bu teklifi kabul etti Rod. Birkaç dakikacık da olsa Tanya'yı kollarının arasına alabilmek umuduyla:

— Sen yat, ben şimdi geliyorum, diye seslendi karısına. Tanya'nın kocası bizim kapıyı çalarsa, katı şaşıracağını söylersin.

Az sonra merdivenlerde dengesiz ayak sesleri işitildi. Suratu asık aşğının giyinmesine yardım eden Tanya:

— Gösterin kendinizi, geliyor! dedi Rod Sabi'ye.

Zil çaldı, kapıyı açan Rod aldattı kocaya nazik bir sesle sordu:

— Buyrun, bir şey mi istiyorsunuz?

Sarhoş, peltek bir dille:

— Afedersiniz, diye mırıldandı. Kapıyı şaşırdık galiba.

— Zararı yok mösyö... İnsan her an şaşırabilir.

— Bizim daire hangi cehennem gitti acaba?

— Zannedersen karşı dairede otuyorsunuz. Dinlenmeniz için davet ederim ama, ne yazık ki karım... Yatak kıyafetiyle ve beni bekliyor.

İçini çekerek göz kırpan sarhoş:

— Başka zaman gelirim, dedi. Şimdi sabah olmadan şu bizim daireyi bulayım.

Tanya'nın aşığı sordu:

— Çıkayım mı?

— Biraz daha bekle, dedi Tanya. Merdivende karşılaşabilirsiniz.

Beş dakika sonra acemi Don Juan ortadan kaybolmuştu. Rod Sabi ile yalnız kalan Tanya:

— Teşekkür ederim, dedi. Beni mutlak bir felâketten kurtardınız.

Rod heyecanla:

— Bir şey değil... Komşunun komşuya bu kadarlık da yardımı dokunmaz mı derken, elini heyecanla çıplak göğüslerine uzattı.

— Utanmıyor musunuz? diye bağırdı Tanya. Evli bir kadına saldırmak yakışır mı size?

— Canım ne çıkar bundan?...

— Çok şey... Haydi evinize dönlün artık. Çünkü küçük dolabı iki kere çeviremezsiniz!

— Dolap mı? Kuzum neler söylüyorsunuz siz? Dolap sızındı. Ben ise sadece onu çeviren bir budalayım!

Kapıyı açan Tanya, ağza alınmaz küfürler savurarak Rod Sabi'yi dışarı attı. Kızgın, yaptığı yardımdan pişmanlık duyan Rod evine döndü. Apartman sessizdi. Karısı televizyonu kapatmış olmalıydı. Salona girdi, yatak odasına daldı ve orada hayretten dondu kaldı! Kendi karısıyla Tanya'nın sarhoş kocası sarmaş dolaş yatıyorlardı! Rod Sabi'nin odaya girdiğini duyan kadın elini dudaklarına götürerek:

— Suss, dedi. Uyuyor. Ve beni karısı sanıyor enayi!

Rod Sabi heyecanla sordu:

— Yoksa, yatınca da farketmedi mi?

Eşi, tatmin olmuş bir kedi gevşekliğiyle cevap verdi:

— Hayır! Tanya'yı kurtarmak için aptalı nasıl kandırdık ama...

Bill Blondy'den

Süheylâ AYKUT

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Fiyatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hangisi doğru?

Herkese bir ağırlık çöktüğünü sezen genç adam, sessizliği bozmak için toplantıda bulunanlara sordu:

— Bir erkeğin en büyük eğlencesi nedir biliyor musunuz?

Kimsenin ağzını açmadığını görünce, sorusunu yine kendisi cevaplandırdı:

— Evlendiği gecenin sabahı evden çıkarken, karısının yastığının altına bir miktar para bırakması...

Bu konuda epey tecrübeli olduğu anlaşılan bir davetli atıldı:

— Bahsettiğiniz genç adamın en büyük hayreti ne olacaktır biliyor musunuz?

— Hayır, dedi diğeri.

— Genç karısının yastığının altına bırakılan parayı alıp, eski alışkanlıkla çorabının içine sokması!...

— Ooo, sigara ile meyve de mi satmaya başladın!

Mantık

Kadın, sevgilisine:

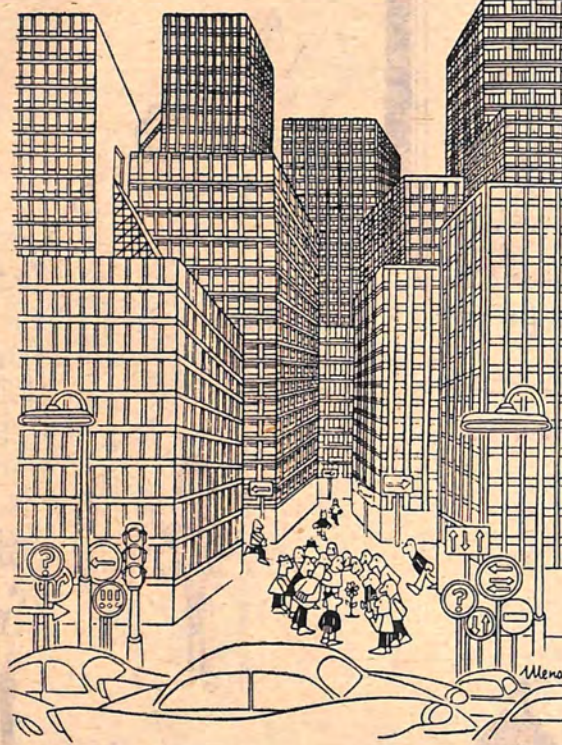
— Kaybolan saatimin yerine bir yenisini alalım, dedi. Saat olmadı mı insan zamanımı şaşırtıyor.

Saatlerdir beklemekten derman kesilmiş olan erkek:

— Ne lüzumu var, dedi. Saatin kaybolmadan önce de nasıl olsa geç kalyordun.

Genç kadın kıkırdadı:

— Evet ama, işin kötüsü, şimdi ne kadar geç kaldığımı da bilmiyorum.

Yazısız

En çok sevilen şey

Öğrencilerinden birini kaldıran öğretmen:

— Söyle bakalım Jean, dedi. Dünyada en çok kimi seversin?

— Babamı... dedi çocuk.

— Aferin oğlum. Baba sevgisi güzel bir şeydir. Ya sen Be-

bert?...

— Annemi severim.

— Aferin. Anne sevgisi güzel bir şeydir. Sen Emil, sen kimi seversin?

Emil, sınıfın en uslanmaz çocuğuydu. Homurdanarak:

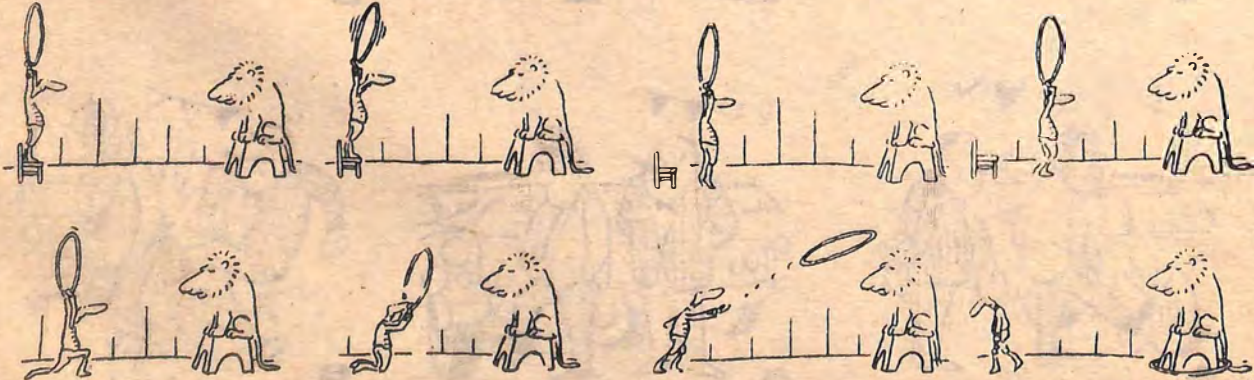
— Bütün kadınları severim, dedi.

— Utanmıyor musun? diye bağırdı öğretmen. On yaşında bir çocuğun vereceği cevap mı bu? Akşama babana sorup kimi sevmen gerektiğini öğreneceksin, yarın bana söyleyeceksin!

Ertesi sabah öğretmen yeniden kaldırdı Emil'i:

— Öğrendin mi?

— Eh, bazı şeyler öğrendim sayılır, dedi çocuk. «Dünyada en çok neyi seversin baba?» diye sordum, «Kadınları severim» dedi. Aynı cevabı verdiğim halde sizin kızdığınızı öğrenince, «Sen bildiğinden şaşma oğlum... Gün gelir büyür gelişir, yeryüzünde sevicecek tek yaratığın kadın olduğunu elbet öğretmenim de öğrenir» dedi!

Yazısız

Reçete

Doktorun sorularını cevaplandıran genç kız:

— Neyim var bilmiyorum, dedi. Fakat erkek arkadaşlarımla konuşurken, yanaklarıma iğneler batıyor sanki!

Genç kızın yanaklarını muayene eden doktor teşhisi koydu:

— Cildiniz çok nazik... Her gün traş olan erkeklerle arkadaşlık kurmayı deneyiniz!

Garanti

En çalışkan memurunu odasına çağıran müdür:

— Aylığınızı arttırmaya karar verdim, dedi. Yalnız, bundan kimseye bahsetmemenizi isteyeceğim.

Sevinci yüzünden okunan memur, heyecanlı cevap verdi:

— Bana güvenebilirsiniz müşö-yö... Karıma bile söylemeyeceğim!

— Titriyorsunuz... İhtiyarlıktan mı, yoksa heyecandan mı?..

Yanlışlık

Bir gözü camdı ve geceleri yatmadan önce bu cam gözü çıkarır, bir bardağın içine koyardı.

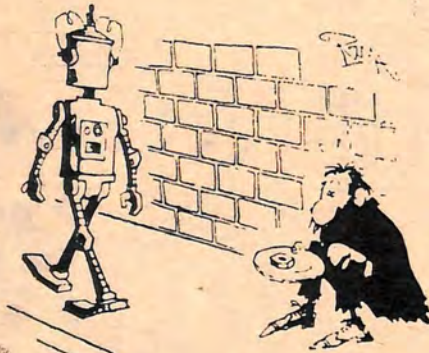
Eve körkütük geldiği bir gece yatmadan önceki görevini yerine getirmek için elini attı ve takma gözü yerine yanlışlıkla sağlamını çıkardı. Sonra:

— Şu elektriklerden bıktım u-sandım! diye bağırdı. İşte yine cereyan kesildi!

Dünya Karikatürleri

- HEEY!..SİZ BENİ DEĞİL, BEN SİZİ MUAYENE EDECEĞİM !..

YAZISIZ

- İLKBAHAR GELDİ. BÜTÜN ŞAİRLER GÖSTERİ KAMPANYASINA BAŞLADILAR .

YAZISIZ

3 AYRI RENK... 3 AYRI KOKU

Öz malınız

Zevkinize uygun
Puro çeşidini seçiniz.
Hepsi ayrı renkte...
ayrı kokularda, aynı üstün
Puro kalitesinin temsilcisidir.
Puro cildi temizler ve korur.
Puro cilde bir kadife yumuşaklığı ve
bir çiçek tazeliği verir. **Puro** krem vazifesi
görerek cildi temizler. **Puro** siyah benek,
leke ve sivilcelerin teşekkülüne mani olur.
Gençlik ve Güzellik sabunu
Puro bol köpüklüdür... nefis kokuludur.

Akhaha

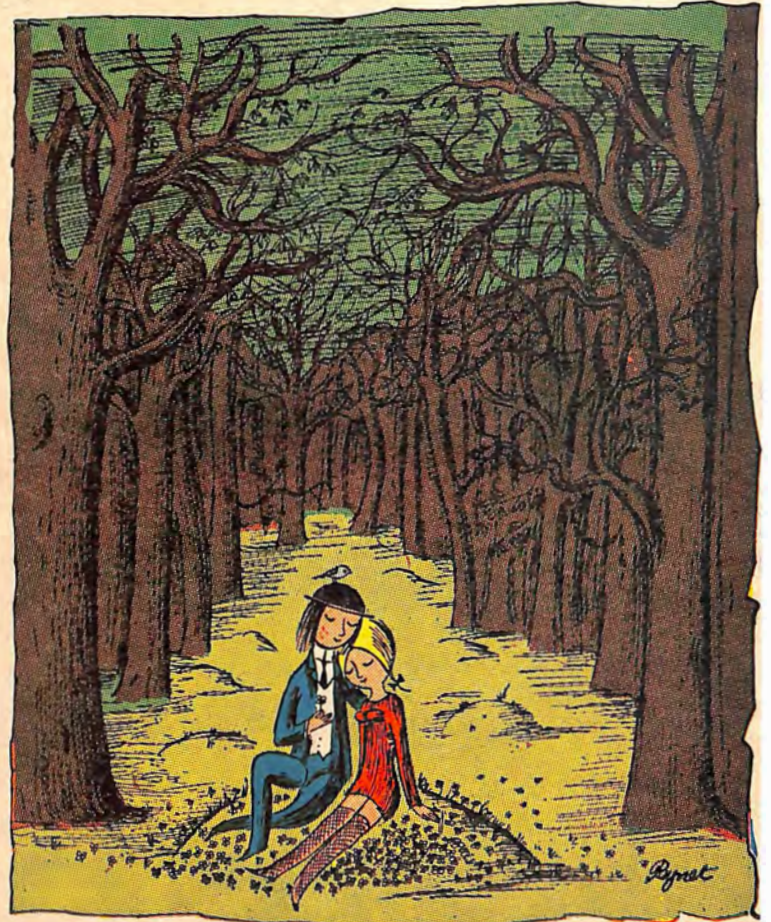
— NİŞANLIM GELİYOR ... GİDECEK MİSİN , YOKSA
BİR ARKADAŞINI GETİRSİN Mİ ?..

— EŞŞT ! SOKAKTA ÇORAP DÜZELTİLİR Mİ !
— APTAL ' ÇORABIM YOK Kİ !..

— HER GECE BÖYLE SOYUNUYOR MU ?..
— YALNIZ SOYUNMUYOR , SOYUYOR DA !..

— HATIRLADIN MI SEVGİLİM ... GEÇEN YIL BURADA
TANIŞMIŞTIK !..